

Ο ΓΕΝΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟ-ΕΛΛΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ 1^ο

« **Το των Ελλήνων γένος** εύθυμον και διανοητικόν εστί, διόπερ ελεύθερόν τε διατελεί και βέλτιστα πολιτευόμενον» (Αριστοτέλης).

[Το Ελληνικό γένος είναι ανδρείον και πνευματικόν. Δι' αυτό ακριβώς είναι διαρκώς ελεύθερον και πολιτεύεται άριστα (ρυθμίζει τα του βίου του κατά τον καλύτερο τρόπο)].

Ο Έλληνας :

- Είχεν ακατάσχετον πάθος στην αναζήτηση της αλήθειας για τον Θεό, τα κτίσματά Του και τα διάφορα φαινόμενα της κτίσεως.
- Εσέβετο τα ιερά και όσια της πατρώας θρησκείας και τηρούσε πάντοτε τις παραδόσεις του ελληνικού λαού.
- Υπήρξεν κατ' εξοχήν πνευματικός αθλητής. Πλείστες όσες προσωπικότητες του αρχαίου και του νέου Ελληνισμού εκέρδισαν τα πρωτεία στους αγώνες του ανθρωπίνου πνεύματος.
- Διεκρίνετο για την γενναιότητά του στα πεδία των μαχών κατά των βαρβάρων και επιβουλευομένων την πατρίδα του.
- Εδοκίμασεν ποικιλίαν πολιτικών συστημάτων διακυβερνήσεως στην προσπάθειά του να εξεύρει το άριστον. Υπήρξε ο πολιτικώτερος άνθρωπος της γης.
- Κατέστη ο πιο αξιόπιστος εγγυητής της διαχρονικής συνεχείας του ελληνικού έθνους!

Πόσοι, όμως, από:

- Εμάς τους κατ' όνομα Έλληνες του σημερινού Ελλαδικού χώρου,
- Τους Έλληνες που ευρίσκονται σε περιοχές απολύτου ιστορικής-εθνολογικής και γεωγραφικής **Ελληνικής κυριότητας** αλλά **κατεχόμενες σήμερα** από αλλογενείς και αλλοδόξους (Βόρεια Ήπειρος, Βόρεια Μακεδονία/ Σκόπια, Ανατολική Ρωμυλία, Ανατολική Θράκη, Πόντος, Ιωνία, Βόρεια Κύπρος),
- Τον Ελληνισμό της Διασποράς,

Αισθάνονται και επιθυμούν ενσυνειδήτως να ονομάζονται Έλληνες;

Εάν νιώθαμε ότι είμαστε αληθινοί Έλληνες, θα είχαμε προσπαθήσει να μάθουμε:

- Την προέλευσή μας, τον αρχέγονο γενάρχη μας, την αλήθεια για τις ρίζες, την ταυτότητά μας και τα διαχρονικά στάδια δημιουργίας του Έθνους μας, από τον Προϊστορικό γενάρχη μας έως τον ιστορικό σχηματισμό του Ελληνικού Έθνους.
- Την πορεία των προγόνων μας από τους Πρωτοέλληνες μέχρι τον Μέγα Αλέξανδρο και τους διαδόχους του. Από την ίδρυση της Αυτοκρατορίας μας, τις δοκιμασίες και τους αγώνες του Γένους των Ελλήνων μέχρι τις ημέρες μας. Εάν είχαμε αναζητήσει τις προϊστορικές ρίζες των προγόνων μας θα διαπιστώναμε ότι είμαστε ένα ευλογημένο από τον Θεό Έθνος και θα μαθαίναμε πότε και για ποιο λόγο μας ευλόγησε ο Θεός.

Τότε θα φέραμε επάξια τον τίτλο του Έλληнос.

Έναν τίτλο που δεν είναι μόνο ενδεικτικός μιάς ένδοξης φυλής, αλλά **πρωτίστως** διαβατήριο θεϊκού Γένους και ταυτότητα θεϊκού πνεύματος.

Δυστυχώς οι σύγχρονοι Έλληνες αγνοούν ακόμη και βασικά γεγονότα της Ελληνικής Προϊστορίας-ιστορίας. Εδώ και αιώνες δεν διδάσκεται πλέον η αλήθεια αλλά μία συμβατική και αναθεωρούμενη κατά διαστήματα, παραϊστορία, διανθισμένη με νεοπαγανιστικές μυθοπλασίες και περίτεχνες συστηματικές 11 πλαστογραφίες.

Ειδικότερα σε ό,τι αφορά τα γεγονότα του προϊστορικού βίου των Ελλήνων οργιάζει η φαντασία των συγχρόνων συγγραφέων οι οποίοι μιμούμενοι τους αρχαίους Έλληνες ή μάλλον **τους μεταχριστιανικούς αντιγραφείς και πλαστογράφους αυτών**, καταγράφουν ακρίτως προϊστορικά σενάρια για τους προγόνους μας (προέλληνες) τα οποία υπερβαίνουν τα όρια ακόμη και της επιστημονικής φαντασίας.

Το περίεργον του θέματος, το οποίον λαμβάνει διαστάσεις ανοησίας ή κακόβουλης σκοπιμότητας είναι ότι, ενώ οι σύγχρονοι επιστήμονες είχαν και έχουν όλα τα μέσα και προ παντός τα κείμενα της αρχαίας γραμματείας, για να επιβεβαιώσουν ή να απορρίψουν τα γραφέντα και γραφόμενα για τους προέλληνες και πρωτοέλληνες, αγνόησαν την υφισταμένη γραμματεία ή χρησιμοποιώντας «επιλεγμένα κείμενα» ελειτούργησαν ως αναμεταδότες φανταστικών σεναρίων και νεοπαγανιστικών μυθοπλασιών. Έτσι, παραμερίζοντας την λογική επεξεργασία και την επιστημονική κριτική των κειμένων, συνέχισαν τις παραμυθολογίες της Ελληνικής προϊστορίας και τα απίστευτα ψεύδη, για την γενεαλογία και την προϊστορική πορεία των προγόνων μας.

Εάν επεδείκνυαν στοιχειώδη αντικειμενικότητα και δεν έγραφαν φέροντες τα ομματούαλια της πολιτικοθηρησκευτικής ιδεολογίας τους ή ως μισθωμένοι κονδυλοφόροι του Αντιχριστιανικού-Ανθελληνικού Συστήματος, θα διεπίστωναν ότι τα καταγραφόμενα ως δράσεις, συμβάντα, εκδηλώσεις και κάθε είδους περιστατικά στην προ ιστορία των Ελλήνων (Προελλήνων) καίτοι καλύπτονται από την αγλύν του αγνώστου και του μυστηρίου, λόγω ελλείψεως πληροφοριών, δεν είναι τίποτε άλλο παρά **αντιγραφή, πλαστογράφηση και παραποίηση χωρίων της Παλαιάς Διαθήκης όπου καταγράφονται αντίστοιχα γεγονότα.**

Συνεχίζουν λοιπόν και σήμερα να παρουσιάζουν στα ΜΜΕ ή να καταγράφουν στα σχολικά εγχειρίδια τα ίδια παιδικά παραμύθια περί γιγάντων, τεράτων, μεταμορφώσεων, καθόδων φυλών από βορρά, περί 4 φυλών των Ελλήνων, υπερατλαντικών ταξιδίων των αρχαίων προγόνων μας, συνουσιών θεών και ανθρώπων, ημιθέων κλπ, διανθισμένα με κάθε είδους φαντασιώσεις των μυθοπλαστών συγγραφέων.

Με αυτόν τον τρόπο, επιδιώκουν να δυσχεράνουν ή να αποκλείσουν κάθε πρόσβαση προς την αλήθεια, ή την σχετική αλήθεια, αφού δεν διασώζεται κανένα πρωτότυπο κείμενο της προχριστιανικής ελληνικής και ξένης γραμματείας, για να επιβεβαιώσει ή να απορρίψει τα μυθοπλασμένα κείμενα που αφορούν στην Ελληνική προϊστορία. Με άλλα λόγια σοφιστεύουν, διαφθείρουν, χαλκεύουν και εξαπατούν τους Έλληνες εκ του ασφαλούς !!!

Είναι περίεργο, εάν όχι ύποπτο, το γεγονός ότι σήμερα οι κάθε είδους αντιχριστιανοί και «ελληνολάτρες» επιμένουν στην προώθηση της Ελληνικής μυθολογίας, μερικοί από αυτούς την χαρακτηρίζουν ως μυθιστορία (δηλαδή ιστορία μέσω μύθων και αλληγορικών περιγραφών !!!) ή πρωτοϊστορία με

συμβολισμούς και άλληγορίες, όταν αρχαίοι ποιητές, ιστορικοί και φιλόσοφοι, έχουν χαρακτηρίσει τους Ελληνικούς μύθους ως απαράδεκτα παραμύθια, «φλυαρίες γριάς συζύγου», ανήθικες, ψεύτικες και βλάσφημες ιστορίες, κλπ. Συγκεκριμένα:

Ο Ξενοφάνης¹² κατακρίνει τις μυθολογικές αφηγήσεις ως ψευδείς και βλάσφημες.

«Ο Όμηρος και ο Ησίοδος απέδιδαν (δια των μύθων) κάθε τι που είναι ντροπιαστικό και απαράδεκτο για τους ανθρώπους, όπως η κλοπή, η μοιχεία, και η εξαπάτηση του ενός από τον άλλο»¹³.

Ο Ηρόδοτος μας λέγει ότι «Απερίσκεπτα πράγματα λένε πολλά οι Έλληνες, ανάμεσα στ' άλλα και ο ευήθης μύθος (το ανόητο παραμύθι) που λένε για τον Ηρακλή ότι τάχα βρέθηκε στην Αίγυπτο..»¹⁴.

Ο Θουκυδίδης κατακρίνει με τον τρόπο του, εκείνους που διηγούνται μύθους. «Ο αποκλεισμός του μυθώδους από την ιστορία μου ίσως την καταστήσει ολιγώτερον τερπνή ως ακρόαμα, θα μου είναι όμως αρκετόν εάν το έργον μου κρίνουν ωφέλιμον, όσοι θελήσουν να έχουν ακριβή αντίληψη των γεγονότων»¹⁵.

Ο Πλάτων κατέκρινε τις μυθικές αφηγήσεις με τα κόλπα, τις κλοπές και τις μοιχείες των θεών ως ανήθικες και εξέφρασε την αντίθεσή του για τον ρόλο των θεών στην λογοτεχνία¹⁶.

Ο Ευήμερος¹⁷ στο σύγγραμμά του «Ιερά αναγραφή» μας πληροφορεί ότι «πάντες οι περί θεών μύθοι είναι πράξεις ανθρώπων θεοποιηθέντων υπό παραδόσεων»¹⁸. Δηλαδή παραμύθια, φαντασιώσεις που μετεδόθησαν προφορικώς χωρίς απόδειξη ή επιβεβαίωση ότι όντως είχαν τελεσθεί. Για τις διαπιστώσεις του αυτές, το πολιτικο-θρησκευτικό ιερατείο της εποχής εκείνης, κατηγόρησε τον Ευήμερο ως άθεο.

Ο Αριστοτέλης επέκρινε την προσωκρατική μυθολογικο-φιλοσοφική προσέγγιση και τόνισε ότι: «Ο Ησίοδος και οι θεολόγοι συγγραφείς ασχολήθηκαν με ότι φαινόταν αληθοφανές στους ίδιους, δεν είχαν κανένα σεβασμό για εμάς ...Δεν αξίζει να λαμβάνονται σοβαρά υπόψη συγγραφείς που κάνουν **επίδειξη μυθικής συγγραφής**. Αντίθετα αυτούς που έχουν προχωρήσει και ισχυρίζονται ότι έχουν αποδεικτικά στοιχεία για τους ισχυρισμούς τους πρέπει να τους επανεξετάσουμε»¹⁹.

Το αξιοπερίεργο σε όλα αυτά γίνεται βασίμως ύποπτο, αφού οι σύγχρονοι «Ελληνόφρονες»-αρχαιολάτρες-δωδεκαθεϊστές στα έργα ή τις ομιλίες τους, αποκρύπτουν το γεγονός ότι **οι «Δώδεκα Θεοί» των αρχαίων Ελλήνων είναι εισαγόμενοι από την Αίγυπτο με αλλαγμένα ονόματα** ¹¹⁰ τους οποίους οικειοποιήθηκαν οι αρχαίοι πρόγονοί μας και «ελληνοποίησαν» ακρίτως οι μεταγενέστεροι.

Κλασικό παράδειγμα προϊστορικής απάτης είναι ο γενεαλογικός μύθος των Ελλήνων!

¹¹ **Συστημικός:** Ό,τι αφορά σε λόγους, έργα, προθέσεις ανθρώπων του Συστήματος. Η προσήκουσα για την περίπτωση λέξη είναι συστηματικός. Επειδή η λέξη αυτή σημαίνει μεθοδικός, επαναλαμβανόμενος και δεν ανταποκρίνεται στην απόδοση του νοήματος, χρησιμοποιείται κατά νεολογισμόν, η λέξη Συστημικός.

12 Ξενοφάνης (580-485 ή 570-480): Ίων φιλόσοφος και ποιητής. Κατεπολέμησε τις μυθοπλασίες και πολυθεϊστικές δοξασίες των Ελλήνων. Αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την πατρίδα και να καταφύγει στην νότιο Ιταλία και Σικελία. Σπουδαία θέση στις φιλοσοφικές του μαρτυρίες κατέχει **η επίθεσή του κατά του Πυθαγορείου δόγματος της μετεμψυχώσεως**. Σήμερα έχουν γραφεί χιλιάδες τόμοι για τον Πυθαγόρα, ο οποίος δεν έγραψε ούτε λέξη από όσα edίδασκε και διέταξε τους μαθητές του να πράξουν το ίδιο. Παρ' όλα αυτά προβάλλονται «έπη», «ιεροί λόγοι» και άλλα κείμενα ως έργα του ίδιου ή του ...οικογενειακού του περιβάλλοντος. Έτσι όλοι μαθαίνουν για τον Πυθαγόρα ενώ σχεδόν οι πάντες αγνοούν τον Ξενοφάνη. Το Σύστημα «ιστορικοποίησε» και επένδυσε με «επιστημονικό κύρος» κείμενα που δήθεν έγραψε ο Πυθαγόρας ενώ αποσιώπησε ή υποβάθμισε γεγονότα όπως ότι ο Πυθαγόρας:

- Διήλθε το μέγιστο μέρος των πνευματικών του αναζητήσεων στην Αίγυπτο, την Ασία και την Ιταλία, **ως μαθητής ιερέων του Εωσφόρου/Βάαλ και μύστης των σατανικών τελετών τους**.

- Υπήρξε αρχηγός ομάδος αποκρυφιστών με μυστικιστική οργάνωση η οποία ανέπτυξε περίπλοκο τυπικόν και τελετουργικόν.

- **Δεν ήταν ο δημιουργός του «Πυθαγορείου Θεωρήματος»**, αφού οι Αιγύπτιοι, πρώτοι το είχαν εφαρμόσει κυρίως για την κατασκευή των πυραμίδων, όπως απέδειχθη **από τους Παπύρους Berlin 6619 (1500 π.Χ.) και Rhind (1650 π.Χ.)** που ανακαλύφθηκε από τον Σκωτσέζο αρχαιολόγο-Αιγυπτιολόγο Alexander Henry Rhind το 1858!

13 Αποσπάσματα B11, 12, 14, 15, 16.

14 B/45

15 Ιστορία Πελοποννησιακού πολέμου, Α, 22.

16 Πολιτεία, βιβλίο 2^ο, 378d, 383a, 383b- Geoffrey Miles, Classical Mythology in English literature, 7.

17 Ευήμερος: Έλλην φιλόσοφος της Κυρηναϊκής σχολής (340-260 π.Χ.).

18 Λεξικό Ελληνικής Αρχαιολογίας, Αλεξάνδρου Ραγκαβή, 1888, σ.309.

19 - Jasper Griffin, Greek Myth and Hesiod, 80

- Μετά τα φυσικά, Λ, 8 (1074β)

110 ΗΡΟΔΟΤΟΣ: ΕΥΤΕΡΠΗ(2)/4/11-50/1.

ΜΕΡΟΣ 2^ο

Ο μυθολογικός Έλλην υιός του Δευκαλίωνος και της Πύρρας, δημιουργήθηκε ως εξής: Μετά από ένα κατακλυσμό που ονομάστηκε «κατακλυσμός του Δευκαλίωνος» διεσώθη μόνον ο ίδιος και η γυναίκα του, ενώ κατεστράφη το ανθρώπινου γένος που ήταν διεφθαρμένο. Το ζεύγος (Δευκαλίων-Πύρρα) εξελθόν της κιβωτού, κατ' εντολήν της Θέμιδος (Η Θέμις ως προστάτις, τότε, του μαντείου των Δελφών, είχε απαντήσει σε σχετικό αίτημα του Δευκαλίωνος με χρησμόν), άρχισε να προχωρεί και να ρίπτει πίσω του λίθους.

Όσοι λίθοι ερρίπτοντο υπό του Δευκαλίωνος μετεμορφώνοντο σε άνδρες και όσοι ερρίπτοντο υπό της Πύρρας μετεμορφώνοντο σε γυναίκες. Ο πρώτος λίθος που έρριψε ο Δευκαλίων ήταν ο πρωτότοκος λίθος/«υιός» του Δευκαλίωνος που ωνομάστηκε Έλλην. Ο Έλλην γέννησε με την Ορθήδα τρεις υιούς. Τον Δώρο, τον Ξούθο και τον Αίολο. Ο Ξούθος έκανε με την Κρέουσα δύο υιούς τον Αχαιό και τον Ίωνα**11**. Απ' αυτόν (**τον Έλληνα υιόν του Δευκαλίωνος και της Πύρρας**) λένε οι παραμυθολόγοι κατάγονται οι σημερινοί Έλληνες!

Αυτή είναι η συνηθέστερη διατύπωση της μυθικής διαιρέσεως του ελληνικού έθνους σε 4 φυλές (**Ιωνες-Δωριείς-Αιολείς-Αχαιοί**) που περιλαμβάνεται στα κείμενα της διδασκομένης συμβατικής Ιστορίας, περίπου με την μορφή δόγματος.

Αλλά ο τοιοιτοτρόπως διασκευασθείς μύθος:

- «**Ούτε στην Ιλιάδα ούτε στην Οδύσσεια αναφέρεται** ώστε να είναι βέβαιον ότι μεταξύ της 9^{ης} και 8^{ης} εκατονταετηρίδος, καθ' ήν πιθανώτατα εποιήθησαν τα Ομηρικά έπη και είχαν απαρτισθεί πάσαι αι στοιχειώδεις σχέσεις του ελληνικού Έθνους, **η του Έλληνος και των παιδων αυτού, γενεαλογία δεν υπήρχεν**» **12.**

Στα έργα του Ομήρου συναντάμε τα ονόματα Αργείοι (170 φορές) Δαναοί (148 φορές) και Αχαιοί (598) φορές. **Πουθενά οι Δωριείς, Αιολείς, Ιωνες.** Ιλαροτραγωδία για τους εμπνευστές των 4 δήθεν Ελληνικών φύλων με γενάρχη τον Έλληνα. Οι λέξεις Έλλην/Έλληνες δεν υπάρχουν ούτε μία φορά στα Ομηρικά κείμενα που συγγράφονται από έναν ποιητή τον 8^ο π.Χ. αιώνα και εξεδόθησαν από τον Ονομάκριτον τον 6^ο π.Χ. αιώνα.

Το μοναδικό χωρίο που αναφέρεται σε Έλληνες [ΙΛΙΑΣ Β/684, σχετ. ΙΛΙΑΣ Π(595)], εάν παραβλέψουμε το γεγονός ότι πιθανολογείται ως εμβόλιμος λέξη ή φράση, μεταγενεστέρων συγγραφέων, αφορά σε μικρό αριθμό κατοίκων περιοχής της Θεσσαλίας, με το γεωγραφικό όνομα Ελλάς, καλουμένων ως Μυρμηδόνες και Αχαιοί. Συναντάμε επίσης μόνον μία φορά την λέξη «**Πανέλληνες**» (Β/530) η οποία κατά πιθανώτατη εκδοχή σύμφωνα με τον «ευρυμαθέστατον των Ελλήνων» Ευάγγελον Φωτιάδη**13** καθηγητή της Πολιτικής ιστορίας στην ΣΣΕ, «είναι εμβόλιμος προσθήκη πολύ αργότερον». Προφανώς για να αποφευχθεί ο διασυρμός των δήθεν Ελληνοφρόνων μυθοπλαστών και να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα. Για την ιστορία το όνομα ή λέξη «Πανέλληνες» συναντάται για πρώτη φορά τον 7^ο π.Χ. αιώνα στον Ησίοδο (Έργα, 528), πέντε αιώνες μετά τον Τρωικό Πόλεμο (1184 π.Χ.).

- **Αναφέρεται από κάποιον συγγραφέα ονόματι Απολλόδωρος Αθηναίος14** της δευτέρας προ Χριστού εκατονταετηρίδος. Δηλαδή ο μύθος καταγράφεται για πρώτη φορά στην γραμματεία, στα μέσα του 2^{ου} π.Χ. αιώνας! Αλλά ο Απολλόδωρος ο Αθηναίος δεν είναι ο συγγραφέας της «Βιβλιοθήκης των αρχαίων φιλοσόφων και ποιητών», έργο στο οποίο περιλαμβάνεται ο γενεαλογικός μύθος των Ελλήνων.

«Εις τον Απολλόδωρο τον Αθηναίον αποδίδεται επίσης και το μικρότερο έργο «Βιβλιοθήκη», τούτο όμως φαίνεται ότι εγράφη εις μεταγενεστέρους χρόνους» **15.**

Οι μυθοπλάστες για να δικαιολογήσουν την αργοπορημένη εμφάνιση του μύθου, ισχυρίστηκαν αναποδείκτως, ότι ο Απολλόδωρος ήντλησε στοιχεία από τον Εκαταίον, τον Ελλάνικον και τον Φερεκίδη. Αλλά και οι λογογράφοι αυτοί, δεν είναι προγενέστεροι του 5^{ου} π.Χ. αι. **Προ του 5^{ου} π.Χ. με τις ευνοϊκότερες γι' αυτούς εκδοχές, ΟΥΔΕΙΣ γνωρίζει τι περί της γενεαλογίας των Ελλήνων.** Εάν η παράδοση ήταν αληθής και μεταδιδόμενη παλαιόθεν, από γενεά σε γενεά, θα συνέβαινε κάτι τέτοιο; Ασφαλώς όχι.

- **Διαφωνεί με ποικίλες άλλες διασκευές του μύθου16,** με τα αρχαιότερα μνημεία της Ελληνικής Ιστορίας, τις περιγραφές του Ηροδότου και πορίσματα

ξένων μελετητών-ερευνητών, παρέχων άμα πολλές ασάφειες και αντιφάσεις αλλά και δημιουργεί αναπάντητα μέχρι σήμερα ερωτήματα.

Ο Δευκαλίον και η Πύρρα απέκτησαν δικά τους παιδιά: Τον Έλληνα, τον Αμφικτύονα, την Πρωτογένεια, την Μελανθώ, την Θυία ή Αιθία και την Πανδώρα.

Ο Πρωτότοκος Έλλην θεωρήθηκε γενάρχη των Ελλήνων.

Σύμφωνα με την επικρατέστερη παραλλαγή του μύθου, οι φυλές των Ελλήνων έπρεπε να είναι τρεις και όχι τέσσαρες, ήτοι Δωριείς, Ξουθιείς, Αιολείς. Αντ' αυτών οι παραμυθολόγοι αντικατέστησαν τον υιό του Έλληνος Ξούθο, υποτιθέμενο γενάρχη του Ελληνικού φύλου, με τα εγγόνια του Έλληνος Αχαιό και Ίωνα. Γιατί δεν έκαναν το ίδιο με τον Δώρο και τον Αίολο; Αυθαίρετος παραλογισμός ή μυθοπλαστικό τέχνασμα;

Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, όμως, ο Ξούθος εκτός από τον Ίωνα, έκανε με την Κρέουσα στα επόμενα χρόνια, τα εξής παιδιά: Αχαιό, Αίκλο, Κόθο και Διομήδη¹⁷.

Έτσι παραμένουν αναπάντητα τα εξής ερωτήματα:

– Τι έγιναν οι απόγονοι τού Αμφικτίονος και των θηλέων αδελφών του Έλληνος; Δεν έπρεπε να αναφέρονται σε κάποιο γενεαλογικό δένδρο συγγενές των Ελλήνων αφού είχαν το ίδιο «αίμα»; Γιατί αγνοήθηκαν; Ποιές φυλές αντιπροσώπευαν οι απόγονοί τους;

Ποιά η συμμετοχή-συμβολή τους στην πορεία του Ελληνικού Έθνους;

– Γιατί οι μεταγενέστεροι φωστήρες καθιέρωσαν δογματικώς τις τέσσαρες Ελληνικές φυλές αντί των τριών, όπως προέκυπτε από τον μύθον; Γιατί δεν θεώρησαν ως γενάρχες και τα τέκνα των Δώρου και Αιόλου, όπως έπραξαν με τον Ξούθο;

– Ποιός λογικός και εχέφρων άνθρωπος θα δεχθεί ότι από τις πέτρες που πετούσαν ο Δευκαλίον και η Πύρρα δημιουργήθηκε το ανθρώπινο γένος με «πρώτους» τους «Έλληνες»;

– Πότε και πώς δημιουργήθηκαν όλες οι υπόλοιπες φυλές του ανθρωπίνου γένους; Η μαύρη, η κίτρινη, η ερυθρόδερμος και άλλες γνωστές φυλές αφού υποτίθεται ότι το ανθρώπινο γένος προήλθε από ένα ζευγάρι (Δευκαλίων-Πύρρα) συγκεκριμένου χρώματος;

– Όλες οι ανθρώπινες φυλές δεν έπρεπε να έχουν το ίδιο χρώμα, αφού προέρχονται από τους ίδιους γονείς (Δευκαλίων-Πύρρα) με το ίδιο «αίμα»;

– Τι απέγιναν οι απόγονοι των αδελφών Ίωνος και Αχαιού;

• Δεν απηχεί την διαχρονική αλήθεια των προϊστορικών αιώνων. Εάν την απηχούσε, οι Έλληνες κατά την περίοδο του Τρωϊκού Πολέμου ή τους πρώτους Ολυμπιακούς Αγώνες (8^{ος} π.Χ. αιώνας) όχι μόνο θα το εγνώριζαν, αλλά υπερηφάνως θα το διεκήρυτταν. ΟΥΔΕΝ γραπτό μνημείο της περιόδου εκείνης αναφέρεται σ' αυτόν τον μύθο.

• Διαψεύδεται από τον μεγάλο τραγωδό Ευριπίδη (484-406 π.Χ), πιο αξιόπιστο και αρχαιότερο κατά 3-6 αιώνες του Απολλοδώρου του Αθηναίου ή του «άλλου» (Απολλοδώρου ή αγνώστου).

Στην τραγωδία του Ίων, δεν δέχεται τον Ίωνα σαν φυσικό γιό του Ξούθου αλλά σαν θετό με φυσικό πατέρα τον Θεό Απόλλωνα ενώ δι' επεμβάσεως της Πυθίας, η Αθηνά υποσχέθηκε στον Ξούθο ότι θα αποκτήσει άλλα δύο παιδιά

(Δώρος και Αχαιός). Εδώ όχι μόνο ομολογείται ότι ο Ίων δεν είχε φυσικό/βιολογικό πατέρα τον προϊστορικό Δευκαλίωνα, του οποίου η χρονολογία γεννήσεως είναι άγνωστη, «ταλαντευομένη» από τους αμετανοήτους παραμυθολόγους μεταξύ του 10.000 και 20.000 π.Χ., αλλά διδάσκεται ανερυθριάστως ότι ένας « Θεός » συνουσιάστηκε με μία κοινή θνητή και αποτέλεσμα της συνουσίας ήταν η γέννηση του Ίωνος !!!

Εάν ο αρχικός μύθος ήταν αληθής θα τολμούσε ο Ευριπίδης να τον αλλοιώσει ή να ξεγελάσει τους ακροατές/θεατές;

Κατά τον Πausανία «το πεπρωμένο της Κρέουσας ήταν να βρεθεί στην αγκαλιά του Φοίβου»**18**. Μόνον στην αγκαλιά τού Φοίβου ή και του Ερμού με αποτέλεσμα ο καρπός τής ερωτικής συνευρέσεώς τους να είναι ο Κέφαλος, ο μυθικός «ιδρυτής» της Κεφαλλονιάς;

• **Όχι μόνο δεν συμφωνεί με τα στοιχεία της αρχαίας γραμματείας, αλλά επιβεβαιώνεται ότι επλάσθη από κάποιους εκ των προγόνων μας για πολιτικούς λόγους.**

Για όλους τους υποτιθέμενους γενάρχες των Ελλήνων (Δωριείς-Αχαιοί-Ίωνες-Αιολείς), αλλά ειδικότερα για τους Ίωνες, τα στοιχεία της γραμματείας βρούν ότι : « Η δημιουργική φαντασία των αρχαίων Ελλήνων ερμήνευσε τα του ονόματος (Ίωνες) και καταγωγής της φυλής δια της συνήθους στους αρχαίους Έλληνες γενεαλογικής μεθόδου»**19**.

Ποιά ήταν η συνήθης μέθοδος ερμηνείας των κυρίαρχων ονομάτων από τους Έλληνες ; Αυτή εστηρίζετο κυρίως σε πολιτικούς λόγους, αναλόγως της καταγωγής τους, δηλαδή παρουσίαζαν τους γενάρχες ή ιδρυτές πόλεων, γεννημένους από θεούς γιατί ήθελαν να φαίνεται η Πόλη τους (Πόλη-Κράτος) ως κοιτίς ανδρείων και θεογενών προγόνων και να δικαιολογείται έτσι η ηγεμονία τους επί των άλλων πόλεων **110**.

«Διά να εξηγηθεί δε η ύπαρξις Ιώνων και εν Πελοποννήσω, **επλάσθη εκ των υστέρων ο μύθος** ότι ο Ίων και ο Αχαιός ήσαν αμφότεροι αδελφοί τέκνα του αυτού πατρός Ξούθου και επειδή μετά τον θάνατον του Ερεχθέως τον θρόνον ανέλαβε ο Κέκρωψ καταδιωχθείς ο Ίων υπό των τέκνων του Ερεχθέως, ηναγκάσθη να καταφύγη εις Αχαΐαν» **111**.

Δεν δικαιολογείται, λοιπόν, με τίποτε ούτε η επιπολαιότης μελετητών και ερευνητών της προϊστορίας-ιστορίας, ούτε η αντιεπιστημονικότης των συγγραφέων της συμβατικής ιστορίας. Και όμως αυτά τα παραμύθια διδάσκονται ως ιστορικά-προϊστορικά γεγονότα στα Ελληνόπουλα εδώ και αιώνες, παρά την ύπαρξη και άλλων στοιχείων όπως:

– Η ονομασία του **Ιωνίου** (Ιονίου) πελάγους και της **Ιωνίας** (σημ. Μικράς Ασίας) που δεν αφήνουν περιθώρια αμφισβητήσεως των προαιωνίων τίτλων κυριότητος της λεκάνης του Αιγαίου, λίκνου των Ιώνων. «Ιόνιον μυχόν», λέγει ο Αισχύλος την Αδριατική **112**.

– Κατά τον Θεόπομπον (Ρήτορα και ιστορικών του 4^{ου} π.Χ. αιώνα) η ονομασία του Ιονίου προήλθε από τον Ιώνιον, βασιλέα των υπό του πελάγους βρεχομένων χωρών κατά δε τον Αρχέμαχον εκ των εν αυτώ απολεσθέντων Ιώνων**113**.

– «Οι Δωριείς ήσαν μικρός λαός οικών περί τον Όλυμπον, εξετάθη δε μετά το όνομά τους σε άθροισμα μαχίμων κατοίκων της Στερεάς Ελλάδος, μορφω-

θέντων εις ιδίαν φυλήν, μετά τον Τρωϊκόν πόλεμον, ηθέλησαν να παρουσιάσουν την μεταβολήν εκείνων ως έργον κάποιας εξαιρετικής μοίρας του Ελληνικού Έθνους, δια τούτο και **έπλασαν τον μύθον του Δώρου, υιού του Έλλη-
ος, ως γενάρχου των Δωριέων»114.**

– Στην αρχαιότητα πίστευαν ευρέως πως «οι **Αχαιοί** που είχαν διωχθεί μετά τον πόλεμο, επανήλθαν στην Λακωνική με το όνομά τους αλλαγμένο σε **Δωρι-
είς» 115.**

– Η απάντηση του βασιλέως της Σπάρτης Κλεομένη της υποτιθέμενης μητροπόλεως των Δωριέων, προς την ιέρεια του ναού της Αθηνάς στην Ακρόπολη, όταν ο Κλεομένης ηθέλησε να εισέλθει στον Ναό και η ιέρεια τον εξεδίωξε επειδή τον θεωρούσε Δωριέα και όχι Αχαιό: « **Αλλ' ου Δωριεύς ειμί, αλλ' Αχαιός.»116.**

Τίποτε απ' όλα αυτά, έλαβαν υπ' όψη τους οι μυθοπλάστες συγγραφείς και οι συνεργάτες τους;

11 Απολλόδωρος, I, 7.3.

12 Από τον λόγον του Κων. Παπαρηγοπούλου, εκφωνηθέντα στο Πανεπιστήμιο κατά την έναρξη του ακαδ. έτους 1855- 56 και δημοσιευθέντα στα φυλλάδια 138, 139, 140, 141 της «Πανδώρας».

13 Ευάγγελος Φωτιάδης (1909-1973):Εδίδαξεν ιστορίαν στις στρατιωτικές σχολές και στην σχολή δημοσιογραφίας. Διετέλεσε διευθυντής της εθνικής βιβλιοθήκης Ελλάδος κατά τα έτη 1954-1965. Μεταξύ των έργων του: «Η ενότης των Ελλήνων» (1950), «Εισαγωγικά μαθήματα εις την ιστορίαν του ελληνικού Έθνους» (1962).

14 Απολλόδωρος: Γραμματικός των Αλεξανδρινών χρόνων (180-109 π.Χ.). Υπήρξε μαθητής του Αριστάρχου και των στωικών Διογένους και Παναιτίου.

15 Μεγ. Αμερικ. Εγκυκλοπαίδεια, τ. 3^ο; σ.163.

16 Δύο παραδείγματα: Ο Δευκαλίων δεν προσέφυγε στο μαντείο των Δελφών αλλά θυσίασε στον Φρύξιο Δία (προστάτη των φυγάδων) και ο Δίας του παρήγγειλε δια του Ερμού ότι θα έδινε και πάλι ζωή στο ανθρώπινο γένος. Κατά τους Μεγαρείς ο Μέγαρος και όχι ο Δευκαλίων κατέφυγε κατά τον κατακλυσμό στην κορυφή των Γερανίων, κλπ.

17 - Νέα Ελληνική Εγκ. «Χάρη Πάτση» τ. 18^ος , σ. 552

- Edith Hamilton (1942). Mythology Little, Brown and Company, ISBN 0-316-34114-2

- Στράβων 1/1,1.3 και 7.321

18 Πausανίας, 1.28.4-1.31.3.

19 Μεγ. Ελλ.. Εγκ. τ.13, σ.397.

110 Μεγ. Ελλ.. Εγκ., λ. Ίων, σ.396

Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα, τ. 31^ος , σ.83

Νεοελληνική Ιστοριογραφία, Β', Κων. Παπαρηγόπουλος, Επιμ. Ευαγγ. Φωτιάδη, σ.260.

111 Πελασγοί, Νικ. Ελευθεριάδου, σ.328.

112 Προμηθεύς, 840.

113 Μεγ. Αμερ. Εγκ. τ.11^ος, σ.645.

114 Εγκ. Ελευθερουδάκη, λ. Δωριείς, σ.836-Μεγ. Αμερ. Εγκ. τ.8^ος, σ.337.

115 Ευριπίδης, Ανδρομάχη, επεισόδιο Γ', 501-765/Τόμος Γ, εισαγωγή, σ. 8, 9.

116 ΗΡΟΔΟΤΟΣ: Ε/72.

ΜΕΡΟΣ 3^ο

Ο τοιουτοτρόπως διασκευασθείς γενεαλογικός μύθος τών Ελλήνων, αναφέρει τα ονόματα Δευκαλίων, Ξούθος και Κρέουσα που δεν είναι παρά ετεροχρονισμένα και μεταλλαγμένα βιβλικά ονόματα και όχι προϊστορικά πρόσωπα (Προέλληνες) που υποτίθεται ότι ζούσαν, τότε, στην Πελασγική γη.

Ο Ξούθος το πρόσωπο-κλειδί του μύθου είναι όνομα γενικό που σημαίνει : Ο ξανθός, ο λευκός (άνθρωπος). Το όνομα Κρέουσα δεν είναι κύριο αλλά αφορά σε τίτλο ευγενείας, τίτλο τιμής [Κρέουσα: Η γυναίκα του άρχοντα, η σύζυγος του λευκού (ανθρώπου)].

Ο πρώτος εμπνευστής του μύθου, όποιος και να ήταν αυτός, κατά τους ιστορικούς χρόνους, πλαστογράφησε και παρήλλαξε ονόματα και γεγονότα που ήσαν κατα-χωρισμένα στην Βίβλο (Αδάμ, Εύα, κατακλυσμός του Νώε) με αλλαγή των ονομάτων Αδάμ και Εύα σε Ξούθο και Πύρρα και του Νώε σε Δευκαλίωνα.

Το όνομα Αδάμ στην βιβλική γλώσσα σημαίνει γήϊνος, χοϊκός, λευκός (Το όν στο πρόσωπο του οποίου φαίνεται το αίμα) αυτός που έχει το χρώμα της γης ή προέρχεται από την γη (Adama, adamu=γη). Τουτέστιν ο Ξανθός (Ξούθος).

Η Εύα γυναίκα του λευκού Αδάμ, είναι η Πύρρα η γυναίκα του Δευκαλίωνος (Στα Ιωνικά η λ. Πύρρα σημαίνει αυτή που έχει το χρώμα του πυρός, η ξανθή**11**. Πύρρος ελέγετο ο υιός του ξανθού Αχιλλέως και Πυρρόν λέγει ο Πλάτων τον ξανθόν**12**. Πύρρος ο ξανθός και ξουθόν το ξανθόν**13**. Το όνομα Δευκαλίων αναλύεται ως εξής:

Δευκαλίων=Δεύ-ω+Καλιά+ων

Δεύω= Γεμίζω με νερό, βρέχω, υγραίνω (θέμα του Δεω το Δεφ-).

Καλή ή Καλιά= Ξύλινη κατοικία, κιβωτός

Ων= Μετοχή ή κατάληξη Κυρίου ονόματος.

Συνεπώς Δευκαλίων=Αυτός που βρίσκεται στην κιβωτό που βρεχόταν ή το όνομα εκείνου που ήταν στην κιβωτό. **Ποιός ήταν μέσα στην κιβωτό που βρεχόταν (κατά την διάρκεια του κατακλυσμού); Ο Νώε!!!**

Ο Νώε είναι ο προϊστορικός γενάρχης ΟΛΩΝ των ανθρώπων της Αδαμικής γραμμής, άρα και των προϊστορικών προγόνων των Ελλήνων!

Ο Δευκαλίων είναι η πλαστοπροσωπεία του Νώε.

Παρόμοια αντιγραφή και πλαστογραφία / πλαστοπροσωπεία έγινε με τον Δία και τον Διόνυσον που είναι εισαγόμενοι νεότεροι «θεοί» των αρχαίων Ελλήνων. Ο Μωϋσής που ήταν ο πρεσβύτερος όλων των συγγραφέων, επροφήτευσε ότι: «Δεν θα λείψει ο άρχων από τον Ιούδα ούτε ο ηγέτης από των μικρών αυτού, έως ότου έλθει εκείνος δια τον οποίον επιφυλάσσεται η αρχή και αυτός θα είναι προσδοκία των εθνών, δένων τον πόλον του εις την ψαλλίδα της αμπέλου. Θα πλύνει όχι με νερό αλλά με κρασί την στολήν του και με κόκκινο σαν αίμα, οίνον της σταφυλής θα καθαρίζει την ενδυμασία του»**14**.

Αυτούς του προφητικούς λόγους ακούσαντες οι δαίμονες μετέφεραν στους ιερείς τους και στην συνέχεια στους ειδωλολάτρες συγγραφείς. Έτσι δημιουργήθηκε ο Διόνυσος ο υιός του Διός, παραδοθείς στους μεταγενεστέρους ως ευρετής της αμπέλου, καθιερώθηκε η χρήση οίνου στα μυστήριά του και διδάχθηκε ότι αφού κατεσπαράχθη, ανήλθε στους ουρανούς ως «υιός του Θεού» **15**.

Μέσα σ' αυτό το τέλμα της προϊστορικής αγλύος, της ιστορικής αγνοίας και της πνευματικής συγχύσεως είναι αναγκαία όσον ποτέ άλλοτε η αναζήτηση των ριζών μας και η ανεύρεση της ταυτότητός μας.

Αυτό θα επιχειρηθεί κατά δύναμη, στηριζόμενοι, στο βιβλίο των βιβλίων, την Αγία Γραφή και την υπάρχουσα Ελληνική και ξένη γραμματεία.

Να σημειωθούν τα εξής:

– Οι Προέλληνες και αρχαίοι Έλληνες ε γνώριζαν την Παλαιά Διαθήκη. Οι προ-έλληνες εκ παραδόσεως ως προερχόμενοι από την γραμμή Νώε-Ιάφεθ-Ιων και οι αρχαίοι Έλληνες όπως προκύπτει και από τα έργα τους. Για παράδειγμα ο Πλάτων που ομιλεί για Παλαιόν Λόγον του ενός Θεού (Παλαιά Διαθήκη) **16**, ο Δημήτριος ο Φαληρέας (4^{ος} π.Χ. αι.) και Εκαταίος Αβδηρίτης (4^{ος} π.Χ.-3^{ος} π.Χ.) που είχαν γράψει «Περί Ιουδαίων Ιστορίας» πριν από την μετάφραση των εβδομήκοντα (Ο') εμπνευσμένοι από την Παλαιά Διαθήκη **17**.

– Ο Μωϋσής έχει αποδειχθεί αρχαιότερος από όλους τους προϊστορικούς συγγραφείς της περιόδου του Τρωϊκού Πολέμου **18**.

*

Ως γνωστόν ο Νώε με τους τρεις γιους του (Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ) και τις γυναίκες τους εισήλθαν στην κιβωτό λίγο προ του κατακλυσμού. Εάν θεωρήσουμε ότι η μέτρηση του χρόνου κατά τους ανθρωπίνους υπολογισμούς, αρχίζει με την ολοκλήρωση της κτίσεως/Δημιουργίας (Αδάμ), από τότε μέχρι σήμερα (2014) έχουν παρέλθει 7522 έτη, όπως αποδέχεται και η Ορθόδοξη Εκκλησία (Δίπτυχα Εκκλησίας).

Αναλυτικότερα κατερχόμενοι την «Αδαμικήν» γραμμήν έχομεν:

Αδάμ	0 (ολοκλήρωση κτίσεως/Δημιουργίας).
↓	
Σήθ	230 έτη από κτίσεως κόσμου
↓	
Ενώς	205
↓	
Καϊνάν	190
↓	
Μαλελεήλ	170
↓	
Ιάρεδ	165
↓	
Ενώχ	162
↓	
Μαθουσάλας	165
↓	
	969 έτη (ΓΕΝ:5/25-30)
	167 +802 έτη (μετά την γέννηση Λάμεχ)
Λάμεχ	188 +565 (μετά την γέννηση Νώε)
↓	
Νώε	

Γέννηση Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ 500 έτη μετά γέννηση Νώε (ΓΕΝ : 5/32)

Οι Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ γεννήθηκαν 2142 έτη από κτίσεως κόσμου ήτοι το 3366 π.Χ. (5508-2142).

Ο Μαθουσάλας έζησε 114 χρόνια μετά την γέννηση των Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ. Δηλαδή το 3252 π.Χ. Μετά την γέννηση των Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ σημειούται προϊούσα διαφθορά και προειδοποιεί ο Κύριος ότι οι υπολειπόμενες ημέρες της ζωής των ανθρώπων είναι 120 έτη**19**. Τότε η πιθανολογούμενη χρονολογία του κατακλυσμού είναι το 3246 π.Χ. ή το 2262 από κτίσεως κόσμου**110**.

Ο κατακλυσμός και η διάσωση στην Κιβωτό προτυπώνουν το μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας. Η Κιβωτός συμβολίζει την Ορθόδοξη Εκκλησία «ήν επήξατο ο αληθέστερος Νώε ήγουν ο ενανθρωπήσας Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού»**111**.

Όταν λέμε ότι παρήλθαν τόσα έτη από κτίσεως κόσμου, εννοούμε τα έτη που παρήλθον κατά την ανθρώπινη χρονολόγηση, από της ολοκληρώσεως της δημιουργίας. **Πότε ολοκληρώθηκε η δημιουργία του Σύμπαντος; Όταν επλάσθη ο πρώτος άνθρωπος (Αδάμ-Εύα).** Για παράδειγμα όταν αναφερόμεθα στο έτος κατασκευής/κτίσεως ενός οικοδομήματος/μνημείου/εκκλησίας κλπ σαφώς εννοούμε την χρονολογία περατώσεως του κτίσματος και όχι πότε ετέθη ο θεμέλιος λίθος (αρχή κτίσεως).

Πάντα ταύτα κατά ανθρωποπαθή έκφραση, διότι ο Θεός εδημιούργησε τα πάντα «ακαριαίως».

Ο Αδάμ δημιουργήθηκε με την λήξη της 6^{ης} ημέρας δημιουργίας, όταν ήδη είχαν δημιουργηθεί όλα τα άλλα κτίσματα**112**. **Οι έξι ημέρες δημιουργίας του κόσμου δεν μετρώνται κατά την ανθρώπινη μέτρηση του χρόνου, αλλά κατά την «μέτρηση» του Θεού, που είναι άγνωστη και ανεξιχνίαστη στους ανθρώπους, ως προς την διάρκειά τους.** ΟΥΔΕΙΣ γνωρίζει πόσος χρόνος παρήλθε από το «εν αρχή εποίησεν...»**113** μέχρι και την δημιουργία των πρωτοπλάστων, κατά την ανθρώπινη μέτρηση του χρόνου.

Η φράση στην Αγία Γραφή «Μία ημέρα παρά Κυρίω ως χίλια έτη, και χίλια έτη ως ημέρα μία» (Β΄ Πέτρου: 3/8) δεν σημαίνει ότι η μία ημέρα του Κυρίου αντιστοιχεί κυριολεκτικώς σε χίλια έτη, αλλά σε αμέτρητο, ανυπολόγιστο αριθμό ανθρωπίνων ετών, χιλιάδες, δεκάδες χιλιάδες, εκατοντάδες χιλιάδες ή και εκατομμύρια έτη. Άλλα χωρία της Αγίας Γραφής που επιβεβαιώνουν την ερμηνεία της φράσεως στην επισ-τολή Β΄ Πέτρου, είναι : ΨΑΛΜΟΙ: 89/3, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ: 6/6, ΓΕΝΕΣΗ: 24/60.

Συνεπώς δεν πρέπει να μας ξενίζει το γεγονός της παρελεύσεως μόνον 7522 ετών από κτίσεως κόσμου μέχρι το 2014.

Την «πρώτη» ημέρα της δημιουργίας ο Θεός «ουκ είπε πρώτην, αλλά μίαν» δια το μοναδικόν και ανεπανάληπτον στην δημιουργία.

Η μία ημέρα εξεδόθη παρά του Δημιουργού «καθ' εαυτήν» μη αριθμηθείσα μετά των άλλων ημερών. Διότι «εικόνα» αυτήν εποίησεν ο Θεός **της ογδής ημέρας**. Και όπως η ογδόη ημέρα του μέλλοντος αιώνος «έξω» κείται «του εβδοματικού τούτου χρόνου», του κατά την ανθρώπινη μέτρηση χρόνου, έτσι και η πρώτη ημέρα της εξαήμερου**114**.

Η ογδόη ημέρα: Το Σάββατον αριθμείται εβδόμη ημέρα της εβδομάδος. Μετά την εβδόμη ημέραν ακολουθεί η πρώτη ημέρα της εβδομάδος, την οποίαν εκάλουν «μίαν σαββάτων»**115** και οι Εθνικοί «του ηλίου ημέραν»**116**.

Ο Κύριος αποκαλεί ταύτην και ογδόην ημέραν, την οποία ορίζει ως τύπον της Κυριακής της Αναστάσεώς Του, της καινής εν Χριστώ ζωής του παρόντος και της ζωής του μέλλοντος αιώνας.

Με άλλα λόγια, στην εβδόμη ημέρα του παρόντος αιώνας (εδώ αιώνας=περίοδος υπάρξεως, χρόνος ζωής που θα λήξει με την Δευτέρα του Κυρίου Παρουσία), διατρέχομεν τον εβδομαδικόν, ανθρώπινον και ρωόδη (ρέοντα) χρόνον.

Αρχόμενοι εκ της ογδότης της Κυριακής της Αναστάσεως, οδεύομεν δια της βιοτής, της μακαρίας ογδότης του Κυρίου ημέρας και φερόμεθα εις την **άληκτον** ημέραν της όντως ογδότης, ήτοι της αιωνίου ζωής και δόξης του αναστάντος Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού **117**.

Με την φράση, λοιπόν , ότι ευρισκόμεθα στο 2014 μ.Χ. ή 7522 από κτίσεως κόσμου εννοούμε ότι από της δημιουργίας του πρώτου ανθρώπου (Αδάμ) έως σήμερα, κατά την ανθρώπινη μέτρηση του χρόνου, έχουν παρέλθει 7522 έτη.

Η χρονολογία «από κτίσεως κόσμου» άρχεται:

- Από της «αρχής» της δημιουργίας (1^η εκδοχή) ή
- Με το πέρας της 6^{ης} ημέρας δημιουργίας (2^η εκδοχή).

Σε αμφοτέρες τις περιπτώσεις, ακόμη και αν δεχθούμε ως «αρχή» την απόλυτη χρονική αρχή της «μίας» ημέρας της δημιουργίας, είναι αδύνατον να υπολογισθεί η διάρκεια των έξι (6) ημερών δημιουργίας, κατά την ανθρώπινη χρονολόγηση, διότι οι ημέρες του Κυρίου και μάλιστα η μία (πρώτη), όπως προείπαμε, είναι ασύλληπτες στις ανθρώπινες νοητικές διαδρομές. Τα αναφερόμενα περί δημιουργίας στην ΓΕΝΕΣΗ παρουσιάζονται κατά τρόπον ανθρωποπαθή ώστε να γίνουν αντιληπτά από εκείνους που μελετούν την Αγία Γραφή.

Για όσους δεν έχουν ασχοληθεί ή δεν ενδιαφέρθηκαν για την Αγία Γραφή ή για εκείνους που επιπολαίως και περιοδικώς έχουν αναγνώσει διάφορα κεφάλαια, τα παραπάνω είναι ακατάληπτα και πάντως δυσνόητα. Υποθέτομεν ότι φαντάζουν ως «μύθοι» για όσους εκ των προτέρων είναι προκατειλημμένοι κατά της Παλαιάς Διαθήκης. Αλλά και όσοι προσπαθούν με την απλή μελέτη ή ανάγνωση της αγίας Γραφής (Α.Γ.) να εισχωρήσουν στα ύψιστα νοήματά της ματαιοπονούν.

Για την μελέτη της Α.Γ. και ιδιαιτέρως της Π.Δ. χρειάζεται προπαρασκευή της καρ-διάς, αγαθή διάθεση της ψυχής, βίος ενάρετος, αδιάλλειπτος προσευχή και ακλόνητος πίστη προς τον Τριαδικό Θεό. Στην θεία λειτουργία ολίγον προ της αναγνώσεως του Ιερού Ευαγγελίου ο ιερέυς εύχεται και παρακαλεί υπέρ όλων των πιστών, λέγων: «Έλλαμψον έν ταῖς καρδίαις ήμῶν φιλόανθρωπε Δέσποτα τὸ τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς, καὶ τοὺς τῆς διανοίας ήμῶν ὀφθαλμοὺς διάνοιζον εἰς τὴν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησιν».

Με βάση τα παραπάνω ο Κύριος εγεννήθη το έτος 5507 και εσταυρώθη, ανέστη και ανελήφθη το έτος 5540**118**.

Περί το 500 μ.Χ. ο Διονύσιος ο Μικρός υπελόγισεν χρονολογίαν από γεννήσεως του Χριστού, η οποία τελικώς επεβλήθη διεθνώς**119**. Η χρονολογία αυτή διαφέρει της χρονολογίας από κτίσεως κόσμου κατά δύο έτη.

Κατά την χρονολογία από γεννήσεως του Χριστού, η Α΄ Οικουμενική Σύνοδος συνεκλήθη το έτος 325 μ.Χ. Τα 325 αυτά έτη, αφαιρούμενα από τα 5834 έτη της χρονολογήσεως του γεγονότος από κτίσεως κόσμου, δίδουν ως έτος γεν-

νήσεως του Χριστού το 5509, ήτοι δύο έτη αργότερον. Δηλαδή η νυν διεθνής χρονολογία σφάλλεται κατά δύο έτη, καθ' ότι δεν αρχίζει από του έτους γεννήσεως του Χριστού, αλλά από του 3 μ.Χ.

11 Λεξ. Δορμπαράκη, σ.710

12 Τίμαιος 68C

13 Λεξ. Σουΐδα, σελ. 915 και 754 αντιστοίχως.

14 GEN: 49/10-11

15 Ιουστίνου μάρτυρος, Απολογία Α', στ.54, 5-7.

16 Συμπεράσματα διεθνούς συμποσίου, Βέροια, Ιούνιος 1998, Θέμα: Αλέξανδρος ο Μέγας-από την Μακεδονία στην Οικουμένη, Εφ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, 21.6.1998.

17 Περί των Ο' Ερμηνευτών της Παλαιάς Θείας γραφής, Κωνσταντίνου του εξ Οικονόμων, Αθήναι, 1846- Ευσέβιος, ευαγγελική Προπαρασκευή, 247, 257, 268- Τερτυλιανός και Ιώσηπος.

18 Θεόφιλος Αντιοχείας, προς Αυτόλυκον, Βιβλίον Γ'

Ιωάννης Δαμασκηνός, έκδοσις ακριβής Ορθοδόξου πίστεως, σ.155-157.

Δογματική της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας Χρήστου Ανδρούτσου, Εκδ. 2^α 1956, σ.166-167.

19 GEN: 6/1-3

110 Χρονικόν. Πασχάλιον, PG 92,105.

111 Κυρίλλου Αλεξανδρείας, Ρ6, 69,65.

112 GEN: 1/27, 2/2-3

113 GEN: 1/1

114 Μεγ. Βασιλείου, ΒΕΠΕΣ,51, 204.

115 ΜΑΤΘ :28/1

116 Ιουστίνου μάρτυρος, ΒΕΠΕΣ,3,198

117 ΨΑΛΜΟΙ:6/1, Γρηγ. Νύσσης: PG,44,505,548,609,612-Μεγ. Βασιλείου: ΒΕΠΕΣ,51,204,192.

118 Χρον. Πασχάλιο, PG. 92, 496-92, 537 έως 544.

119 Θ.Η.Ε. τ. 5^{ος} , σ. 58

ΜΕΡΟΣ 4^ο

Οι απόγονοι των υιών του Νώε, μετά τον κατακλυσμό περιγράφονται στο 1^ο κεφάλαιο της ΓΕΝΕΣΕΩΣ.

Η διανομή του κόσμου στους τρεις υιούς του Νώε εγένετο διά κλήρων**11** . Λόγω της αναφερομένης σειράς των υιών του Νώε συμπεραίνεται ότι ο Σήμ ήταν πρωτότοκος, ο Χάμ δευτερότοκος και ο Ιάφεθ τριτότοκος**12**.

Κατά τον Επιφάνιον Κύπρου**13** και Ιππόλυτον**14**, στον Σήμ δόθηκε κυρίως η Ασία, στον Χάμ η Αφρική και στον Ιάφεθ η Ευρώπη.

Προ της διασποράς των ανθρώπων επεχειρήθη η πυργοποιΐα. Επί Έβερ γίνεται η Πυργοποιΐα**15**.

Λόγω της αλαζονείας των ανθρώπων «συνέχεε Κύριος τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς» **16** και διέσπειρε τους ανθρώπους «ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς»**17**. Κατέστρεψε τον πύργον και ο τόπος-σύμβολο της αποστασίας και υπερηφανείας ωνομάσθη «Σύγχυσις» **18** το οποίο σημαίνει «Βαβυλών»**19**.

Ο μόνος που διεφώνησε με την κατασκευήν του Πύργου ήταν ο Έβερ [(Σήμ-Αρφαδάξ-Καϊνάν-Σαλά-Έβερ)**110**.

Ο Θεός αντάμειψε τον Έβερ διατηρήσας την διάλεκτον της οικογενείας του «ήνπερ και πρότερον»**111**.

Εγένετο δε «**γῆς καὶ γλωσσῶν διαμερισμός**» όταν ο Έβερ εγέννησε τον Φαλέκ (2737-2398 π.Χ.)**112**, όνομα που σημαίνει όντως διαμερισμός, απόσχιση, σεισμός**113**.

Είμαι βεβαιωμένο ότι το κτίσμα της Βαβέλ είναι «ο ημιτελής πύργος που άφησαν οι απόγονοι του Νώε και όπου αργότερα κτίσθηκε η Βαβυλών. Στα ερείπια της Βαβέλ έγινε ο «πύργος του Βήλ» περίοπτο οικοδόμημα της πόλεως στο οποίο λατρευόταν ο Βάαλ**114**. Ο Φαλέκ επί των ημερών του οποίου διεμερίσθη η γη, εγεννήθη το έτος 2791 π.Χ. από κτίσεως κόσμου**115** ήτοι το 2717 προ Χριστού.

Από τον Φαλέκ ή Φελέκ (Peleg στα Εβραϊκά) ή Πελέγ ή Πελάγ έλαβαν το όνομα οι Πελασγοί (οι διαχωρισθέντες), δηλαδή οι ομογάλακτοι θαλασσοκράτορες περιπλανώμενοι διά θαλάσσης (**με κύριο όγκο τα Ιαφεθικά φύλα**), τα οποία μετά τον αρχικό διαχωρισμό των φυλών μετακινήθηκαν δυτικώς προς την Ευρώπη). Η λέξη Ιάφεθ στην βιβλική γλώσσα προέρχεται από ρίζα που σημαίνει μεταξύ άλλων **εξάπλωση**, επεκτείνομαι, πείθω, **αποπλανώ**, δογματίζω. Το όνομα Ιάφεθ (Japheth), σημαίνει: Ο Θεός έχει μεγαλώσει ή είθε ο Θεός να μεγαλώσει ή είθε ο Θεός να του χαρίσει μεγάλη γη**116**.

Η προφητική σημασία της λέξεως υλοποιήθηκε κυριολεκτικώς στους Ιαφεθίτες / Ίωνες οι οποίοι:

- **Εξαπλώθηκαν** στα πέρατα της Οικουμένης αρχικώς ως Πελασγοί και αργότερα δύο φορές (Μέγας Αλέξανδρος-Ελληνική Αυτοκρατορία/Βυζάντιον).
- **Αποπλάνησαν** τους αρχαίους ειδωλολατρικούς λαούς με ορθολογιστικές απάτες μετατρέψαντες το θείο δώρο της σοφίας τους σε Εωσφορικό παγανισμό.

Μερικά παραδείγματα που επιβεβαιώνουν τα αναφερόμενα στην Π.Δ. σχετικά με τον διαχωρισμό των φυλών:

Ο Τιγλάθ Πιλέσερ πρώτος βασιλεύς της Ασσυρίας (1100 π.Χ.) αναφέρει τους από-γόνους του Θοβέλ (Τουβάλ) ως Ταβαλί. Ο Ιώσηπος τους κατέγραψε ως Θωβελίτες οι οποίοι αργότερα έγιναν γνωστοί ως «Ιβηρες»**117**. Ο Θοβέλ ήταν ένας από τους υιούς του Ιάφεθ**118**.

Την εποχή της συγγραφής της Καινής Διαθήκης στην Μικρά Ασία υπήρχε περιοχή Γαλατία. Ο Ιώσηπος Φλάβιος καταγράφει ότι οι κάτοικοι της περιοχής που στην εποχή του ελέγοντο Γαλάτες παλιότερα ελέγοντο Γομερίτες**119**. Είναι οι προϊστορικοί Κιμμέριοι**120**. Ο Γομέρ ήταν ένας από τους υιούς του Ιάφεθ.

Ο Μαδάϊ (πληθ. Μαδοί) υιός του Ιάφεθ είναι πρόγονος των σημερινών Ιρανών (των Μήδων κατά τους Έλληνες) κατοικούντων στην τότε Μηδία (το αρχαίο όνομα περιοχής που σήμερα αποτελεί το Β.Δ τμήμα της Περσίας). Δεν είναι τυχαίο ότι οι σημερινοί Ιρανοί ισχυρίζονται ότι έχουν Αρίαν καταγωγή το δε όνομα **Ιράν** προέρχεται από αναγραμματισμό της λέξεως **Αριάν**.

Ο Θείρας (Θίρας) είναι υιός του Ιάφεθ. Από αυτόν, κατά τον Ιώσηπον, προήλθαν οι Θιράκες/Θράκες.

Η Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει τους Κιτιείμ ή Κιτιαίους ως την βιβλική ονομασία των Κυπρίων κατοίκων της Κύπρου. **Οι Κιτιείμ ή Κίτιοι είναι απόγονοι ενός υιού του Ιωΰαν, υιού του Ιάφεθ, οι προϊστορικοί Κύπριοι.**

Ο Ιεζεκιήλ λέγει την Κύπρο νήσους Χετειίμ. Εάν παραβληθεί ο όρος Χετειίμ /Κιτιείμ με το Κίτιον, την περιοχή της Λάρνακος και το Χεττειείμ (Α΄ΜΑΚ ΚΑΒ:1/1), συμπεραίνεται ότι ο όρος έχει πλατύτερη έννοια και περιλαμβάνει γενικώς την Μικρά Ασία και την κυρίως Ελλάδα, ακόμη και την Ρώμη (ΔΑΝ :11/30)**121**.

Τμήμα αυτών των Ιαφεθικών/Ιαπετικών φύλων (απόγονοι του Ίωνος-Ίωνες) κινήθηκε βορειώς, βορειοδυτικώς και δυτικώς και κατοίκησε στον ευρύτερο χώρο που αργότερα αποκλήθηκε Ελλάς (Ιωνία-Ιώ(ο)νιο Πέλαγος).

Ο **Ιάφεθ**, λοιπόν, είναι ο προπάτωρ των λεγομένων Ινδοευρωπαϊκών φυλών της ΝΑ Ευρώπης**122**.

Ο **Ιάφεθ** εορτάζεται από την Ορθόδοξη Εκκλησία την Κυριακή προ της γεννήσεως του Κυρίου (Κυριακή των Προπατόρων), ότε μνημονεύονται **όλοι της Αδαμικής γραμμής**, πλήν Χαμ.

«Μνήμη δικαίου Ιάφεθ υιού Νώε
Μη θείς Ιάφεθ πατρός αισχύνη πλάτος,
Βίου πλατυσμόν ευχαίς Πατρός λαμβάνει».

Γενάρχης των προγόνων των Ελλήνων (προελλήνων) και πρωτοελλήνων εκ του οποίου έλαβαν και το γενέθλιον όνομα (Ίωνες) ήταν ο Ιωϋαν ή Ίων, διότι:

Οι Ίωνες προέρχονται από την βιολογική γραμμή του Ιάφεθ (Ιαπετική Φυλή) και συγκεκριμένα ενός από τους οκτώ υιούς του, του Ιωϋαν ή Ίωνος.

«Υιοί Ιάφεθ: Γαμέρ και Μαγώγ και Μαδοί και Ιωϋαν και Ελισά...**123**

«**Όπως είναι εξακριβωμένο αρχηγοί των Ελλήνων υπήρξαν οι Ίωνες, από τον Ιωϋαν**, έναν από τους άνδρες που έκτιζαν τον πύργο όταν διαιρέθηκαν οι γλώσσες ...»**124**.

«Ιαπετικός-ή-όν: Ο ανήκων ή αναφερόμενος εις τον Ιαπετόν ή Ιάφεθ, τον πρόγονον των λαών της Ευρώπης και Ασίας...»**125**.

«Τρεις οϋτοί εισιν υιοί Νώε· από τούτων διεσπάρησαν επί πᾶσαν την γῆν» (ΓΕΝ: 9/19).

Η καταγεγραμμένη σχέση του βιβλικού Ιάφεθ με το μυθολογικό Ιαπετό των Ελλήνων και η φωτογραφιζόμενη ταυτοπροσωπεία του Ίωνος της τραγωδίας του Ευριπίδη με τον βιβλικό Ίωνα, επιβεβαιώνουν τους πανάρχαιους φυλετικούς δεσμούς των Ιστορικών Ελλήνων με τους προϊστορικούς απογόνους του Ιάφεθ και ιδιαίτερα του Ίωνος.

«...Η αρχή της Ελληνικής ποιήσεως ανάγεται εις την αρχαίαν **Ιαπετικήν φυλήν**, εις την οποίαν ανήκουν και οι Έλληνες»**126**.

«... Ερευνητές της συγκριτικής εθνολογίας και φιλολογίας παραδέχονται σχέσιν μεταξύ του Βιβλικού **Ιάφεθ** και του Ελληνικού **Ιαπετού**, όστις μέσω του Προμηθέως και του Δευκαλίωνος έχει ως εκείνος σχέσιν με τον παγκόσμιον κατακλυσμόν»**127**.

« Από πολύ παλιά καταβλήθηκε προσπάθεια συνδέσεως του Ιαπετού με τον **Ιάφεθ**, έναν από τους τρεις γιούς του Νώε, που, σύμφωνα με την βιβλική αφήγηση **θεωρείται γενάρχης της λευκής φυλής...**»**128**.

« **Ιαπετός:** Υιός του ουρανού και της Γαίας, βασιλεύς των Τιτάνων.....**Προ της δυναστείας των Ολυμπίων Θεών** εθεωρείτο άρχων όλου του κόσμου και πατήρ των θεών και ανθρώπων. Ως σύζυγος της **Ασίας** εθεωρείτο κυρίως ο πρόγονος των λαών της **ΒΔ Ασίας και της Ευρώπης**.

Εξ αυτού επλάσθησαν οι όροι **Ιαπετική φυλή** και **Ιαπετική γλώσσα»129.**

«Τα πάντα λοιπόν συντρέχουν όπως θεωρήσωμεν ως πρώτην του ανθρωπίνου γένους εστίαν την Ασίαν»**130.** Το γεγονός ότι η μυθολογική σύζυγος του Ιαπετού λέγεται Ασία, φανερώνει ουσιαστικά την μήτρα γενέσεως (περιοχή προελεύσεως) των πανάρχαιων Ιαφεθιδών/ Προελλήνων/Πελασγών.

« **Ιαπετός** (Μυθολογία): Υιός του Ουρανού και της Γης και αρχηγός των Τιτάνων Ως σύζυγος της Ασίας ήτο ιδίως ο πρόγονος των λαών της ΒΔ Ασίας και της Ευρώπης των οποίων κατά την Παλαιάν Διαθήκην πρόγονος ήτο ο **Ιάφεθ**. Κατά την παράδοσιν ταύτην ωνομάσθη Ιαπετική φυλή η περιλαμβάνουσα τους εν Ευρώπη και ΒΔ Ασία κατοικούντας λαούς και Ιαπετική γλώσσα, η περιλαμβάνουσα τας υπό των ειρημένων λαών ομιλουμένας γλώσσας» **131.**

Στην ακλόνητη από πλευράς επιχειρημάτων θέση, ότι ο μυθολογικός Ιαπετός των αρχαίων Ελλήνων είναι ο Ιάφεθ, υιός του Νώε, αντιτείνεται ο αυθαίρετος μυθολογικός ισχυρισμός ότι ο Ιαπετός ήταν υιός του ουρανού και της γης, που έζησε επτά αιώνες μετά τον κατακλυσμό του Νώε (κατά την κυριώτερη εκδοχή, γιατί υπάρχουν και άλλα... παραμύθια που τον χρονολογούν αιώνες πριν τον Νώε).

11 Επιφ. Κύπρου, PG 43,220.

12 GEN: 10/21-5/32-6/10, Α΄ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ: 1/4, ΛΟΥΚΑΣ: 3/36

13 PG 43,220

14 ΒΕΠΕΣ, σ.234

15 Επιφ. Κύπρου, PG 43,224.

16 GEN:11/9

17 GEN:11/8

18 GEN:11/9

19 I. Χρυσόστ. PG 53,279

110 GEN:10/21-25

111 I. Χρυσόστ. PG 56,318-53,279.

112 Επιφ. Κύπρου, PG 43,224

113 Strong Exhaustive Concordance of the Bible, Hebrew and Chaldee Dictionary, 1978, 33^η έκδοση, σ.94- Ιω. Χρυσ. PG. 53,279

114 Λεξ. Αγ. Γραφής, Βασ. Μουστάκης, Αθήναι, 1955, σ.35.

115 Επιφ. Κύπρου, PG 41,184-Χρονικόν Πασχάλιον, PG 92,113

116 Strong Exhaustive Concordance of the Bible, Hebrew and Chaldee Dictionary, 1978, 33^η έκδοση, σ.13.

117 Jesephuus: Completeworks, Kregel Publicatios, Grand Rapids, Michigan, Antiquities of Jews,1:6:1/Βιβλίο 1^ο, κεφ.6, τμήμα 1^ο

118 GEN: 10/2.

119 Complete works, Kregel Publicatios, Grand Rapids, Michigan, Antiquities of Jews, 1:6:1/Βιβλίο 1^ο, κεφ.6, τμήμα 1^ο

120 Α΄ ΠΑΡΑΛ: 115.

121 Λεξ. Αγ. Γραφής, Βασ. Μουστάκης, 1995, σ.101.

122 Αναζητώντας την Αλήθεια, Η ταυτότητα των Ελλήνων, τ.2^{ος}, σ.209-231,Σπυρίδων Αρώνης, Θεσσαλονίκη, 2007.

123 ΓΕΝΕΣΗ: 10/2.

124 Ιωάννης Δαμασκηνός, περί αιρέσεων, γ,22-25

- 125** Λεξικόν της Ελληνικής γλώσσης συνταχθέν υπό επιτροπής φιλολόγων και επιστημόνων υπό την επιμέλειαν του Γεωργίου Ζευγώλη, 1933, σ.1175
- 126** Γουλιέλμος Κρίστ, Γερμανός Ελληνιστής του 19^{ου} αιώνας, Ιστορία της Ελληνικής λογοτεχνίας, κ.9.
- 127** Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια, τ.6^{ος}, σ.691-692.
- 128** Λεξ. Μπαμπινιώτη, σ.771.
- 129** ο.α.σ. 673-674. Βλέπε και Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλ., τ.12^{ος}, σ.787.
- 130** Γενική Ιστορία των αρχαιοτάτων χρόνων, Γεωργίου Π Κρέμου, Αθήναι 1889, τ. 1^{ος}, κεφ.β, σ.26
- 131** Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, τ.12^{ος}, σ.787.

ΜΕΡΟΣ 5^ο

Όσοι αρνούνται την ταυτοπροσωπία Ιαπετού-Ιάφεθ:

- Αδυνατώντας να παραθέσουν ακλόνητα επιχειρήματα καταφεύγουν στην μυθολογία και στις φαντασιοπληξίες των προγόνων μας. Το άγνωστο προ-ϊστορικό παρελθόν αποτελεί το μοναδικό καταφύγιό τους.
- Αυθαιρετούν, λόγω επιχειρηματολογικής ενδεΐας, αποσιωπούν αρχαία κείμενα που αντικρούουν τις αυθαιρεσίες τους και μεταδίδουν στοιχεία πλάνης και αντιγνώσεως.
- Δεν τολμούν ή δεν επιθυμούν να συγκρίνουν την αρχαιότητα και αξιοπιστία των σωζωμένων περί ουρανού κειμένων με εκείνα της Π.Δ., γιατί θα διαπίστωναν ποιος έχει αντιγράψει-πλαστογραφήσει το όνομα, τα συναφή γεγονότα και για ποιούς λόγους.
- Δεν μας λένε: Ποιοί και τι ήσαν οι γονείς του Ιαπετού (Ουρανός και Γη); Ήσαν άνθρωποι ή απρόσωπα-άλογα κτίσματα; Εάν ήσαν άλογα κτίσματα πώς εγέννησαν άνθρωπο; Εάν ήσαν άνθρωποι, ποιος τους εγέννησε και ποιο ήταν το γενεαλογικό τους δένδρο;

Μόνο αφελείς, κουφόνοες, δεν αντιλαμβάνονται ότι οι «γονείς» του Ιαπετού-Ιάφεθ (Ουρανός και Γη) και τα σχετικά περί αυτών είναι μυθοπλασίες, ποιητικές διασκευές και κακοποιημένες αντιγραφές-παραλλαγές των πρώτων κεφαλαίων της Γενέσεως της Π.Δ.

Ας μάθουν επιτέλους ότι **«Ιαπετικός-ή-όν: Είναι ο ανήκων ή αναφερόμενος εις τον Ιαπετόν ή Ιάφεθ, τον πρόγονον των λαών της Ευρώπης και Ασίας...»11.**

Στο τέλος της τραγωδίας του Ευριπίδη «**Ίων**», η Αθηνά έρχεται ως από μηχανής Θεός και προφητεύει για τον Ίωνα, τον μυθολογικό προπάτορα της ελληνικής φυλής, τα εξής: «Οι απόγονοί του, όταν έλθει ο καιρός **που έχει ορίσει η μοίρα**, θα γεμίσουν με τους πληθυσμούς τους τις νησιώτικες πόλεις των Κυκλάδων, τις χερσαίες και τις παραλιακές και αυτό θα δώσει δύναμη στον τόπο μου. Θα κατοικήσουν τις αντίπερα περιοχές των δύο ηπείρων της Ασίας και της Ευρώπης. Και από το όνομα αυτού εδώ (του Ίωνος) θα απόκληθούν Ίωνες και θα γίνουν ένδοξοι»**12.**

Από πού αντλούσε τα στοιχεία και την πίστη ο Ευριπίδης, τον 5^ο π.Χ. αιώνα, για τον Ίωνα και την ιστορική διαδρομή των Ιώνων εάν δεν είχε υπόψη του τα περιλαμβανόμενα στην Γένεση (Παλαιά Διαθήκη, κεφ. 10^ο) και όλες τις σχετικές με τον Βιβλικό Ίωνα αρχέγονες παραδόσεις;

—> Το πρώτο (προϊστορικό) όνομα των αρχαίων προγόνων μας (στις περιοχές όπου σαφέστατα καθορίζει ο Λόγος του Θεού ότι κατοικούσε ο κατά χάριν κληθείς αργότερον Νέος Ισραήλ), με το οποίο ήσαν γνωστοί στους πάντες, ήταν **Ίωνες**.

Σήμερα όλοι οι τότε αλλά και νεώτεροι γείτονες (Τούρκοι, Αιγύπτιοι, Σύριοι, λοιποί Άραβες, Πέρσες) συνεχίζουν να μας αποκαλούν επισήμως **Ιουνάν** (Γιουνάν), **Ιουνανί** (Γιουνανί), δηλ. **Ελλάς - Έλληνες**. Αυτή είναι μία αδιαφιλονίκητη απόδειξη ότι οι κάτοικοι τους οποίους ε γνώρισαν για πρώτη φορά στις περιοχές όπου το πρώτον εισέβαλαν, και μάλιστα μετά Χριστόν, εξακολουθούσαν, μετά από τόσους αιώνες, να ονομάζονται **Ίωνες** ή διατηρούσαν ζωντανή την παράδοση των αρχαίων προγόνων τους και ένοιωθαν υπερήφανοι να τους αποκαλούν **Ίωνες**.

«Οι ανατολικοί λαοί οίτινες πρώτους εκ των Ελλήνων ε γνώρισαν τους Ίωνας (και πρώτοι πιθανώς εκάλεσαν αυτούς ούτως) απεκάλουν πάντας τους αρχαίους Έλληνας με το όνομα εκείνων (Οι Εβραίοι **Ιωΰαν**, οι Ασσύριοι **Ιαβάν**, οι Αιγύπτιοι **Ουϊνίμ** και οι Πέρσαι **Γιουνάν**)»**13**.

Οι αρχέγονοι πρόγονοί μας μετά την σύγχυση των γλωσσών, την διασπορά τους στις νήσους των εθνών και την ειδωλολατρική αποστασία τους, ασχολήθηκαν με την παραμυθολογία και την ερμηνεία ονομάτων, σημείων και φυσικών φαινομένων με βάση την λογική, την φαντασία και τις εκάστοτε πολιτικές σκοπιμότητες. Το όνομα **Ίων**, όμως, παρέμεινε μέχρι των ημερών μας για να θυμίζει σε άπιστους και δύσπιστους την θεϊκή καταγωγή τους, όπως είναι καταγεγραμμένη στο θεόπνευστο βιβλίο, την Παλαιά Διαθήκη !

Διασκεδάζουμε λοιπόν με τα παραμύθια για μικρά παιδιά περί των αρχαίων θεών (!), τις δραστηριότητες διαφόρων μυθικών προσώπων, τα κατορθώματα των Δωριέων-Αιολέων-Αχαιών που αποκαλούνται Έλληνες, **ενώ τις περιόδους της δράσεώς τους το όνομα Έλλην-Έλληνες ήταν άγνωστο**, αλλά όχι και να τα χρησιμοποιούμε για επιστημονικές αναλύσεις και έρευνες! Είναι δυνατό να στηριχθεί ποτέ επιστημονική έρευνα για τον γενάρχη των Ιώνων/Ελλήνων πάνω σε παραμύθια για μειράκια και κινηματογραφικά σενάρια ;

—> Οι πρώτοι απόγονοι του γιου του Ιάφεθ, του Ίωνος (**Ελισά-Κίτιοι-Ροδανείμ/Ρόδιοι ή Δωδανείμ-Θαρσείς**) διεσπάρησαν από τον Θεό στα διάφορα νησιά των Εθνών και στα παράλια της Μεσογείου (ΓΕΝ: 10/2-5). Αυτοί απέτελεσαν τους πρώτους Προελληνικούς/Ιωνικούς πυρήνες και έγιναν **«απολωλότα πρόβατα»** αφού είχε προηγηθεί η σύγχυση των γλωσσών (ΓΕΝ: 11/78). Οι βιβλικές νήσοι των Εθνών είναι τα νησιά και τα παράλια της Μεσογείου **14**.

Το μεγαλύτερο μέρος αυτών **«των νήσων των Εθνών»** και των Ιωνικών αποικιών, ανήκαν από τα πανάρχαια χρόνια στους Έλληνες, οι οποίοι και σήμερα διατηρούν την ιστορική-εθνολογική-γεωγραφική κυριότητα, ασχέτως εάν η πανάρχαια Ιωνία και το μεγαλύτερο τμήμα της Θράκης, εξακολουθούν να καταπατούνται από Βούλγαρους και Οθωμανούς Τούρκους. Οι τελευταίοι μονιμοποίησαν την εγκατάστασή τους στις περιοχές αυτές μετά από επιδρομές, λεηλασίες, γενοκτονίες και βίαιους εξισλαμισμούς που έγιναν από τον 11ο μέχρι τον 19ο μ.χ. αιώνα.

—> Θαρσείς

Παρά την άποψη συγχρόνων κριτικών της Βίβλου, οι οποίοι ταυτίζουν τους Θαρσείς με τους Ταρτησσίους των Ελλήνων και των Ρωμαίων (κάτοικοι περιοχής νοτίως της Ισπανίας), τα περισσότερα και πίο αξιόπιστα στοιχεία (βιβλικά, αρχαιολογικά, ιστορικά) συνηγορούν στην παραδοχή ότι η βιβλική λέξη **Θαρσείς** (**Ταρσείς- Ταρσία** κατά τον Μεσαίωνα), αφορά στην **Ταρσό της Κιλικίας**. Συγκεκριμένα:

- «Η Ταρσός ήταν αρχαία πόλις που εκτίσθη από τους **Αργείους** (ΣΣ: Ίωνες) κατά την νεολιθική εποχή (ΣΣ: προ του 3000 π.χ.)»**15**.
- Η εποχή των Αργείων/Πελασγών συμπίπτει γενικά με αυτή της μετά τον κατακλυσμό του Νώε διασποράς των υιών του και ειδικότερα του Ίωνος (Ιωύαν), με την πιθανότητα ενός λογικού σφάλματος (περί την 3^η χιλιετηρίδα π.Χ.).
- « Εις τον πίνακα των Εθνών η Θαρσίς εμφανίζεται μεταξύ των υιών Ιωϋαν (ΓΕΝ: 10/4, Α΄ ΠΑΡΑΛ: 1/7), Ιώνων της Ελλάδος και της Μικράς Ασίας»**16**.

Η Θαρσείς ήταν πόλη εμπορική αναφερόμενη πολλές φορές στην Π.Δ**17**.

Θαρσίς στα αρχαία Εβραϊκά σημαίνει πολύτιμος λίθος (**Τοπάζιον/ Βηρύλιον**). Οι περιοχές **Θαρσείς** και **Ουπάζ/Ουφάζ/Μωφάζ** είναι περιοχές πολύτιμων πετρωμάτων αργύρου και χρυσού**18**. Ο Ξενοφών ονομάζει τους Θαρσείς «πόλιν μεγάλην και ευδαίμονα» προφανώς και ένεκα των πολυτίμων προϊόντων της. **Ασφαλώς όμως δεν εννοούσε χώρα της Ισπανίας ή του Ατλαντικού!!!** Άλλωστε και η ευδαίμων-χρυσοφόρος **Ουφάζ** {**Τ-ουφ(π)άζ, Τοπάζ-ιον**} αναφέρεται ως περιοχή της Ανατολής και όχι της Δύσεως**19**.

«Παλαιότερον επιστεύετο ότι (ΣΣ: Η **Θαρσίς**)επρόκειτο περί της Ταρσού της Κιλικίας»**110**.

Οι νεώτεροι ερευνητές αποσιωπούν ή απορρίπτουν, χωρίς αποδεικτικά στοιχεία, την παλαιά πίστη (παράδοση), που επιβεβαιώνεται από τις Γραφές, την αρχαιολογία, την Ιστορία και λογικά πλησιάζει περισσότερο προς την αλήθεια. Οι λόγοι είναι προφανείς.

—> Ροδανείμ (Ρόδιοι) ή Δωδανείμ

« **Και οι υιοί Ιωύαν:** Ελισά και Θαρσείς, Κίτιοι, **Ρόδιοι**. Εκ τούτων αφωρίσθησαν νήσοι των Εθνών εν τη γη αυτών, έκαστος κατά γλώσσαν εν ταις φυλαίς αυτών...»**111**. Σύμφωνα με το κείμενο δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πρόκειται για τους πρώτους προϊστορικούς κατοίκους της Ελληνικής νήσου Ρόδου και άλλων νήσων τού Αρχιπελάγους.

«...από τον Ιάφεθ γεννήθηκαν,μεταξύ άλλων οι Ιωνάν ή Γιουνάν ή Ίωνες καθώς και οι **Ρόδιοι**. Ίσως το τελευταίο αυτό όνομα να κάλυπτε τους κατοίκους των νησιών του Αιγαίου»**112**.

Στο Μασωριτικό κείμενο όμως (ΓΕΝ: 10/4-5) στη θέση της λέξεως **Ρόδιοι** υπάρχει η λέξη **Δωδανείμ**. Προφανώς πρόκειται περί λάθους ή σκόπιμης διαφθοράς κατά την αντιγραφή αφού:

«Αξιοπιστώτεροι είναι οι Ο΄ οι οποίοι την Ρόδον ενείδον εις την λέξιν, και Ροδίους ελληνικώτερον είπον τους Ροδανείμ**113**...Ακόμη και ο αιρετικός Βέδας Σεβαστός**114** ωμολογούσε ότι παρά το Δωδανίμ (όπως έχει το εβραϊκό), ορθότερον είναι το Ροδανίμ»**115**.

Αλλά και εάν υποθέσουμε ότι συνέβαινε το αντίθετο, τότε οι **Δωδανείμ** πιθανότατα είναι οι πρώτοι κάτοικοι της Ηπείρου (Δωδώνη). Για την εκδοχή αυτή συνηγορούν τα εξής:

Οι αρχαίες πηγές συγκλίνουν περί του ότι η Δωδώνη κατά το 2ον ήμισυ της 2ας χιλιετηρίδος ήταν σε πλήρη ακμή. Λεγόταν δε ότι και ο μυθικός Οδυσσεύς είχε μεταβεί στο μαντείο της Δωδώνης**116**.

Το **Δωδώ** στην Παλαιά Διαθήκη (Μασωριτικό) απαντάται σαν όνομα Ισραηλιτών**117**. Στα αντίστοιχα χωρία της μεταφράσεως των Ο΄ αντί της λέξεως Δωδώ υπάρχει η λέξη πατράδελφος. Δηλαδή σύμφωνα με τους Ο΄, Δωδανείμ σημαίνει πατράδελφοι (απόγονοι του θείου εκ πατρός, τουτέστιν εξάδελφοι, τέκνα των αδελφών του Ιούαν-Γαμέρ και Μαγώγ και Μαδοί και Ελισά και Θοβέλ και Μοσόχ και Θείρας).

Κατά τον ιστορικό Παύλο Καρολίδη η Δωδώνη είναι «η κοιτίδα και μητρόπολις της Ελληνικής φυλής και αρχαιοτάτη Ελλάς».

Το επώνυμο Δωδωναίος απαντάται πολλές φορές στους ποιητές, σε επιγραφές, στον Πλάτωνα, Δείναρχο, κ.α.**118**.

Αρχηγός των Αινιάνων και Περαιβών κατά τον Τρωικό πόλεμο ήταν ο **Γουνεύς** ο οποίος ξεκίνησε από την Κύπρο κοντά στην «διοχέιμερον Δωδώνη»**119**. Το αρχηγικό όνομα Γουνέας (Ιουνέας/Ιων) είναι δηλωτικό ή τουλάχιστο ενδεικτικό της σχέσεως των Δωδωναίων με τους Ίωνες, απογόνους του Βιβλικού Ίωνος.

—> Κιττείμ ή Κίτιοι

«**Κίτιοι**: Απόγονοι ενός υιού του **Ιούαν**, υιού του Ιάφεθ. Ίσως οι προϊστορικοί Κύπριοι. Παράβαλε και Κίτιον, την περιοχή της Λάρνακος στην Κύπρο»**20**.

«**Κιταίοι**: Το όνομα υπό παραλλαγές εις τους Ο΄ και Εβρ. **Κιτιγίμ**, είναι το Εθνικόν όνομα των κατοίκων της Κύπρου...»**21¹**.

« **Κίτιον**: Η πόλις Κίτιον ιδρύθη από τους Κάρες ή **Ίωνες** και κατ' άλλην εκδοχήν υπό των **Πελασγών**. Βραδύτερον εγκατεστάθησαν εκεί Φοίνικες-**Κίτιοι**: Τοποθεσία της Αττικής εις το μέσον μεταξύ Κορωπίου και Βάρης όπου έκειτο και ο αρχαίος δήμος των Λαμπτρών -**Κίτος**: Αρχαίος Έλλην αγγειοπλάστης γνωστός εκ παναθηναϊκού αμφορέως ευρεθέντος εις Τευχείραν της Κυρηναϊκής»**22²**

« **Κύπρος**: Η Κύπρος δεν αναφέρεται με το όνομα τούτο στην Π.Δ. αλλά πιθανώς ως **Κιττείμ** (ΓΕΝ:10/4, ΑΡ:24/24),με το οποίο εκαλούντο οι κάτοικοί της»**23**.

Πολλοί σχολιαστές και ερμηνευτές της Αγίας Γραφής, δέχονται ότι με την λέξη Κιττείμ καλείται η Κύπρος (η χώρα των Κυπρίων) και οι κάτοικοί της (Κύπριοι). Κατά βάση δεν έχουν άδικο. Η εβραϊκή λ. Κιττείμ, όμως, χρησιμοποιείται προς δήλωση όχι μόνον της Κύπρου αλλά και πολλών άλλων νήσων

121 Θρησκ. και Ηθ. Εγκυκλ.,τ.7^{ος},σ.591.

222 Εγκ.Λεξ. ΗΛΙΟΣ, σ.59 και 61.

και ακτών (αγνώστου μέχρι τώρα αριθμού) της Ανατολικής Μεσογείου και γενικά της Δύσεως (περιοχές μεταναστεύσεως των Κιτιεΐμ).

Σε επιγραφή του Σαργών Β' (βασιλιά της Ασυρίας) στην Χορσαμπάτ διαβάζουμε:

«Σκότωσα όλους τους εχθρούς από την **Γιατνάνα** που βρίσκεται στη θάλασσα προς το μέρος που δύει ο ήλιος»**24**.

Σε άλλη επιγραφή του 707 π.Χ. που βρέθηκε στην αρχαία πόλη του Κιτίου την περίοδο της Τουρκοκρατίας (Το μνημείο αγοράστηκε από το Γερμανό πρόξενο που το έστειλε στο Βερολίνο, όπου βρίσκεται μέχρι σήμερα), γραμμένη σε σφηνοειδή γραφή, η Κύπρος αναφέρεται και πάλι με το όνομα **Γιατνάνα**.

Ανάλογες ονομασίες για την Κύπρο και τους Κυπρίους διαβάζουμε σε επιγραφές του βασιλιά Σενναχερίμ (ονομάζει τους ναύτες αιχμαλώτους από την Κύπρο, **Γιαμάνι**) και του βασιλιά Εσαρχαδών στη Νινευί (ονομάζει την Κύπρο **Γιαμάν** και **Γιατνάνα**).

Σύμφωνα με τον ιστορικό Χίλλ**125** (Ιστορία της Κύπρου, Κάτια Χατζηδημητρίου, Λευκωσία) τα ονόματα:

- Γιατνάνα και Γιαμάν είναι ονομασίες της Κύπρου.
- Γιαμάν-Γιαμανί είναι ταυτόσημα με το **Γιαβάν** που σημαίνουν **Ιαβάν/ Ίων-Ίωνες**.

Στο όνομα Γιά(τ)νάνα αναγνωρίζουμε το όνομα Δαναοί [Δαν Δωρ. αντί δην =γην. Δανάη=Μυθολογικό όνομα της Ξηράς Γης. **Δαναοί** = Οι εκ της γης γεννηθέντες. Γη, Δωρ. γα, Ίων. Γέη) (Οι Χοϊκοί, οι Αδαμικοί] που είναι ένα από τα προϊστορικά ονόματα των Ελλήνων.

Άραγε τι άλλα στοιχεία θα ήθελαν οι δύσπιστοι, σαν αποδείξεις, ότι οι **πανάρχαιοι Κίτιοι της γενεάς του Βιβλικού Ίωνος, είναι ο πρώτοι γνωστοί ιδιοκτήτες της Κύπρου;**

11 Λεξικόν της ελληνικής γλώσσης, συνταχθέν υπό επιτροπής φιλολόγων και επιστημόνων με την επιμέλεια Γεωργίου Ζευγώλη, Αθήναι 1933, σ. 1175.

12 Ίων, 1581-1588.

13 Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλ. τ.13^{ος},σ. 397.

14 Νέο Λεξικό της Αγίας Γραφής,Γεωργίου Κωνσταντινίδη, 2^α έκδοση,Αθήναι,σ.364.

15 Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα, τ.56^{ος}, σ.367.

16 Θρησκ. και Ηθική Εγκυκλ..Αθήναι,1965,τ.6^{ος},110.

17 ΙΩΝΑΣ:1/3-ΗΣΑΪΑΣ:66/19-Γ'ΒΑΣΙΛ:10/22-ΠρΒ Β'ΠΑΡΑΛ:9/21.

18 ΙΕΡΕΜ: 10/4-9.

19 Εβραϊκό και Χαλδαϊκό Λεξικό, Strong's Exhaustive Concordance of the Bible,σ.9.

110 Μεγάλη Αμερικ. Εγκυκλοπ. λ.Θαρσεΐς, τ.11^{ος}, σελ.84.

111 Μετάφραση των Ο', ΓΕΝΕΣΙΣ:10/4-5. Παράβαλε Α' ΠΑΡΑΛ:1/7.

112 Ησιόδου Θεογονία, Σταύρου και Αγγέλου Βλάχου, 1990, Προλεγόμενα, σ.31.

113 Samuel Bocharti, Geographia Sacra, L3, κεφ. 6 και 4

114 Βέδας Σεβαστός:Βρετανός ιερομόναχος και ιστορικός (Bede the Venerable/ αιδεσιμώτατος,673-735 μ.Χ.).

- 115** Περί των Ο' ερμηνευτών της Παλαιάς θείας Γραφής, Κων. Εξ Οικονόμων, τ.3^{ος}, σ.971, Αθήναι, 1846.
- 116** Θρησκ. και Ηθ. Εγκυκλ., τ.5^{ος}, σ.262-ΟΔΥΣΣ: Ξ/327-329.
- 117** ΚΡΙΤΕΣ: 10/1, Β'ΣΑΜΟΥΗΛ: 23/9 και 23/24.
- 118** Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια, τ.9^{ος}, σ.604-605.
- 119** ΟΔΥΣ: Π/417-ΙΛ: Β/744 κ.ε.-Αισχ.Ικέτ. Π/255
- 120** Λεξ. της Αγίας Γραφής, Β. Μουστάκη, 1955, σ.101.
- 123** Νέον Εγκυκλοπ. Λεξικόν της Αγίας Γραφής, Γ. Κωνσταντινίδη, σ.489.
- 124** Hill, sir George A history of Cyprus Cambridge, 1952, I, σ.104.
- 125** Sir George Hill (1867-1948): Διαπρεπής νομισματολόγος και ιστορικός ερευνητής. Συνέγραψε 4τομη ιστορία της Κύπρου.

ΜΕΡΟΣ 6^ο

—> Ελισά ή Ελεισά

« **Ελεισά**: Στην Αγία Γραφή με το όνομα Ελεισά αναφέρεται συγκρότημα νήσων εις τα οποία κατεσκευάζοντο εκλεκτά πορφυρά και κυανά υφάσματα εξαγόμενα εις την Τύρον (ΙΕΖΕΚ : 27/7). Η τοποθεσία είναι ακαθόριστος. Τοποθετείται υπό τινων εις την Ν. Ιταλίαν ή τας νήσους του Αρχιπελάγους και υπό άλλων ότι πρόκειται για τας νήσους Λέσβον ή Τένεδον»**1**.

«**Ελισά**: Πρωτότοκος υιός του Ιωΰαν. Αι νήσοι Ελισά εκ της ετυμολογικής σχέσεως του Ιωΰαν προς την Ελλάδα, είναι ίσως η Σικελία, ή άλλη μεσογειακή πόλη ή περιοχή»**2**.

«Αι «**νήσοι Ελεισά**» είναι πιθανώτατα νήσοι του Αιγαίου ή Κρητικού Πελάγους»**3**.

Όποια άποψη και αν δεχθούμε, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι αι «**νήσοι Ελισά**» είναι αρχαιότατοι Προελληνικοί-νησιωτικοί χώροι εγκαταστάσεως της πατριάς του Ελισά, πρώτου υιού του Ίωνος (ΓΕΝ: 10/4 - ΙΕΖΕΚ: 27/7).

Τέλος δεν πρέπει να λησμονούμε ότι :

- Κατά τον Ιώσηπο, ο Θείρας (ΓΕΝ: 10/2) ο 8^{ος} υιός του **Ιάφεθ** (το όνομα εξελληνίσθηκε σε **Ιαπετός**), είναι ο πρώτος οικιστής της Θράκης «Θείρης δε **Θείρας** εκάλεσεν ων ήρξεν, Έλληνες δε αυτούς **Θράκας** μετωνόμασαν».
- Κατά τον Ιωάννη Δαμασκηνό οι Θράκες προήλθαν από το **Θείρα** (Θειράκες-Θράκες).

-- Οι αρχαίοι Λακεδαιμόνιοι (γνωστοί σ' εμάς σαν ηγέτες των «Δωριέων») ήσαν αδελφοί των Ιουδαίων (του παλαιού λαού Ισραήλ της Π.Δ.) εκ γένους Αβραάμ. Αυτή η μαρτυρία αποτελεί καταλυτική απόδειξη της Βιβλικής γενεολογίας των Ελλήνων.

« Και τούτο το αντίγραφον των επιστολών ων έγγραψεν Ιωνάθαν τοις Σπαρτιάταις: «Ιωνάθαν αρχιερέυς και η γερουσία του έθνους και οι ιερείς και ο λοιπός δήμος των Ιουδαίων Σπαρτιάταις **τοις αδελφοίς** χαίρειν...» (Α' ΜΑΚ: 12/5-6).

«Και τούτο το αντίγραφον των επιστολών ων απέστειλαν Ονία: «Αρειος βασιλεύς Σπαρτιατών Ονία ιερεί μεγάλω χαίρειν. Ευρέθη εν γραφή περι τε των Σπαρτιατών και Ιουδαίων, **ότι εισίν αδελφοί και ότι εισίν εκ γένους Αβραάμ**

....» (A! ΜΑΚΚΑΒ: 12/19-23).

Αυτού του είδους το αδελφικό αίμα εννοούσε προφανώς ο Πausanias όταν αποκαλούσε Λακεδαιμονίους και Αργείους, **Αχαιούς** δηλαδή αδελφούς. Φαντάζομαι ότι θα τυναχθούν από το κάθισμά τους κάποιοι «Ελληνομανείς» ή Ορθοδοξίζοντες ορθολογιστές, διαβάζοντας το παραπάνω χωρίο της Π.Δ.

Τι να κάνουμε όμως; Όσο και αν προσπαθούν να αποκρύψουν την αλήθεια, όσο εξακολουθούν να μην καταλαβαίνουν ή κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν, ποιές είναι οι θεϊκές ρίζες του Έλληνας και τι σημαίνει Έλληνας, τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, **του Βιβλίου των Βιβλίων**, θα αποκαλύπτουν την δική τους φρεναπάτη, το δικό τους Ταλμουδικό τρόπο σκέψεως [ωραιοποιημένο ορθολογιστικώς και εξελληνισμένο (παρα)μυθολογικώς].

- Οι Έλληνες και η Ελλάς (χώρα Ελλήνων) αναφέρονται στην βιβλική γλώσσα της Π.Δ. ως **Ίωνες** και **χώρα Ιώνων** (Javan, Jevanite). Όταν μεταφράστηκε η Π.Δ. από τους Ο΄ οι λέξεις Ίωνες και «χώρα των Ιώνων» απεδόθησαν με τα νέα ονόματα, Έλληνες και Ελλάς, όπως είχαν επικρατήσει τότε (3^{ος} π.Χ. αιώνας).

«...ο **τράγος των αγών βασιλεύς Ελλήνων** (Yanan/γαωναων/Javan)»**5**

«...βασιλεύς της Ελλάδος» κατά το μασοριτικόν κείμενον.

«...και εγώ εξεπορευόμην, και **ο άρχων των Ελλήνων** ήρχετο (Yanan)»**6**.

«...και τους υιούς Ιούδα και τους υιούς Ιερουσαλήμ απέδοσθε τοις υιοίς των

Ελλήνων (Yenaiy/Jevanite/Ιαβανοί/Ίωνες)**7**.

– Η εμφάνιση των Ιώνων στον μετέπειτα αποκληθέντα χώρο «Ελλάς», εξακριβωμένα προηγείται κατά πολλούς αιώνες τόνων των αναφερομένων λοιπόν προελληνικών «φύλων» Αχαιών-Αιολέων-Δωριέων όσον και της εμφάνισης του ονόματος Έλληνες (διαδόθηκε πολύ αργότερα, 10^{ος}-8^{ος} π.Χ. αι.).

«**Οι Ίωνες** έφθασαν εις τας Πάτρας το 1406 π.Χ. εξ Αττικής, όταν ευρίσκοντο ήδη εκεί τρεις μικρές πόλεις η Αρόη, η Ανθεία και η Μεσσάτις...»**8**.

Εάν οι πρώτοι ιστορικοί κάτοικοι της Αρόης-Ανθείας-Μεσσάτιδος δεν ήσαν Ίωνες τότε θα ανήκαν στην γραμμή κάποιου ή κάποιων από τα αδέρφια του Ίωνος ή σε άλλα πελασγικά φύλα, συγγενικά των Ιώνων, αφού με την γενική ονομασία **«Πελασγοί»** εκαλούντο όλα τα προϊστορικά φύλα που διήλθον ή κατοίκησαν στον χώρο των προελλήνων προϊστορικώς, χωρίς σαφή εθνολογική έννοια.

Οι Ίωνες εγκατεστάθησαν αρχικώς στις περιοχές Αττική, Μικρά Ασία (Ιωνία) και νήσους του Αιγαίου. Αργότερα επεξετάθησαν στον υπόλοιπο Ελληνικό χώρο και στη συνέχεια ακολούθησε η μετανάστευση στην Μ. Ασία.

«Η Αττική απ' όπου φέρεται ότι εξεπήγασε ο εξιωνισμός της Μικράς Ασίας, έγινε Ιωνική έπειτα από μετανάστευση από τα ανατολικά και για πρώτη φορά από την ανατολική μικρασιατική παραλία... Η αμοιβαία επικοινωνία μεταξύ των δύο ακτών αποτελεί την κύρια ουσία της αρχαιότερης ιστορίας του Ελληνικού λαού»**9**.

Ο Στράβων βεβαιώνει ότι οι Ίωνες είχαν κατοικήσει αρχικά στην περιοχή της Αχαΐας σε 12 πόλεις. **Οι απόγονοι των Ιώνων εξεδιόχθησαν από τους Αχαιούς** και εγκατεσταθέντες στην Ιωνία κατά τους ιστορικούς χρόνους ίδρυσαν την Ιωνική Δωδεκάπολη (Μίλητος, Μνούς, Πριήνη, Έφεσος, Κολοφών, Λέβεδος, Τέως, Κλαζομενές, Ερυθρές, Φώκαια και τα νησιά Σάμος και Χίος) σε ανάμνηση της Αχαϊκής Δωδεκαπόλεως^{10.1}

Το κοινό των Ιώνων ελάτρευε τον Ελικώνιο Ποσειδώνα στο Πανιώνιο στο ακρωτήριο της Μυκάλης¹¹. Τον πανάρχαιο Θεό των προελλήνων και όχι τους εισαχθέντες αργότερον από την Αίγυπτο, όπως Ζευς, Απόλλων και Αθηνά [Η Νηιθ/Α^(ευφ.) ΝΗΙΘ Α (ευφ. ή επιτ.) των Αιγυπτίων].

Το όνομα Πελασγοί αναφέρεται γενικά σε όλους τους προϊστορικούς λαούς που μετά τον διαχωρισμό των φυλών κινήθηκαν κυρίως δια θαλάσσης από την Ασία/σημερινή **Ινδία**/Ανατολή (αρχική κοιτίδα) προς τις χώρες της σημερινής **Ευρώπης**/Δύσεως, εξ ου και ο όρος **Ινδοευρωπαίοι (I/E)**.

Ο όρος **«Ινδοευρωπαίοι»**, δεικνύει, περισσότερο γεωγραφική-ιστορική ταυτότητα και γλωσσική συγγένεια παρά εθνολογική/φυλετική ταυτότητα, όχι γιατί δεν υπάρχει πανάρχαια (προϊστορική) ταυτότητα, αλλά γιατί:

– Η αρχέγονη κοινή φυλετική ρίζα των Ινδοευρωπαίων καλύπτεται από την αχλύ της προϊστορίας, την έλλειψη γραπτών μνημείων της πρωτόγονης-προϊστορικής περιόδου τού ανθρωπίνου βίου. Για τον λόγο αυτό ουσιαστικώς αγνοείται.

– Οι φυλετικές προσμίξεις και ανακατατάξεις στο διάστημα χιλιάδων ετών ανθρωπίνου βίου είναι τόσον πολλές και τέτοιας ποικιλίας που δυσκολεύουν ή εμποδίζουν την επιστημονική επιβεβαίωση του λίκνου της λεγομένης Ινδοευρωπαϊκής Ομοεθνίας.

– Οι σύγχρονοι επιστήμονες και λοιποί ερευνητές αγνόησαν, απέκρυσαν, συκοφάντησαν το αρχαιότερο και πλέον αξιόπιστο σύγγραμμα του Κόσμου, την Βίβλο, (Παλ. Διαθήκη) την αρχαιότερη πηγή περί κοσμογονίας και προϊστορίας **των λεγομένων Ινδοευρωπαίων, που δεν είναι άλλοι από τους Πελασγούς.**

Πελασγοί εκλήθησαν και όλα τα προελληνικά φύλα που μετά τον αρχικό διαχωρισμό των ανθρωπίνων φυλών, μετακινήθηκαν (μετανάστευσαν) δυτικώς και κατοίκησαν στον μετέπειτα ονομασθέντα μεσογειακό χώρο και ιδιαίτερα στον Ελληνικό. Σ' αυτούς πρέπει να προστεθούν οι πατριές (αγνώστου αριθμού) κυρίως της γραμμής Χάμ που μετοίκησαν από την Αίγυπτο ή αλλαχού και εγκατεστάθηκαν μόνιμα (νωρίτερα ή αργότερα) στον ελληνικό χώρο (στις νήσους Κύπρο, Κρήτη κ.α. λόγω εγγύτητος προς την κυρίως Ελλάδα).

– Αναφορές για τους Ίωνες (Yauna) βρίσκονται στις αυτοκρατορικές επιγραφές της δυναστείας των Αχαιμενιδών. Η πρώτη από αυτές (520 π.Χ.) είναι επιγραφή του Δαρείου Α' στο Behistun¹². Σε άλλη επιγραφή του Δαρείου Α' στο Naqsh-I Rostam¹³, αναφέρονται οι **Γιαουνά (Yauna)** με το ασπιδοειδές

καπέλο τους. Μία επιγραφή του Ξέρξη στην Περσέπολη και τους Πασαργάδες μιλά για Yauua κοντά και πέρα από την θάλασσα¹⁴. Οι Πέρσες εισέβαλαν στην Ελλάδα επολέμησαν κατά των Ελλήνων αλλά σε επίσημες επιγραφές, τους αποκαλούσαν Ίωνες. Ούτε Αχαιοί, ούτε Αιολείς, ούτε Δωριείς !

Ο Sayce¹⁵ στα χρονικά του Σενναχερείβ (8^{ος} π.Χ. αι.) βρήκε μνημονευόμενο το όνομα του Iavan και ο Shnolsos ανέγνωσε όνομα Μικρασιατικού λαού Ιννογέ, ταυτιζόμενο με τα ονόματα των Ιώνων¹⁶.

Ο όρος Yunan χρησιμοποιείται σήμερα στα τουρκικά, αραβικά, περσικά, αζέρικα, ινδικά χίντι και τους γλώσσες Μαλαϊ (Ινδονησία, Μαλαισία, κ.α).

Δηλαδή οι πρόγονοί μας τότε, τους πρώτους και ύστερους ιστορικά χρόνους, διατηρούσαν ζωντανή την παράδοση των πανάρχαιων προπατόρων τους και ένοιωθαν υπερήφανοι όταν οι ξένοι τους αποκαλούσαν με το πανάρχαιο όνομα του Γενάρχου τους, **Ίωνες !**

11 Νέον Εγκυκλοπ. Λεξικό της Αγίας Γραφής, Γεώργιος Κωνσταντινίδης, σ.242.

12 Θρ. και Ηθ. Εγκυκλ., τ.5^{ος}, σ.584.

13 Λεξ. Αγίας Γραφής, Βασ. Μουστάκη, 1955, σ.57.

14 Περί αιρέσεων, β,5.

15 ΔΑΝΙΗΛ: 8/21

16 ΔΑΝΙΗΛ: 10/20

17 Ιωήλ: 4/6-[The Exhaustive concordance of the Bible, James Strong, S.T.D, LL.D, Abingdon Nashville, 37^η έκδοση, 1978].

18 Εγκ. Λεξ ΗΛΙΟΣ, λ. Πάτριαι, σ.84

19 Οι Ίωνες πριν από την Ιωνική μετανάστευση, Ernst Curtius.

110 Ελλάνικος FGr H4, Fr. 125, Πausan, VII,2,1-Ηρόδοτος, I, 145-147/VII, 94-95.1/VIII,7.1-4

111 Ιλιάδα, XX 404 κ.ε

112 Η επιγραφή Behistun (Bistun ή Bisatun ή Bagastana= Τόπος κατοικίας των θεών) βρίσκεται στο όρος Behistun στην επαρχία του Ιράν Kermanshah, κοντά στην πόλη Κερμανσάχ στο δυτικό Ιράν.

113 Achaemenid Royal Inscriptions, DNA [Daiwa inscription www.livius.org (αγγλικά)] . Naqhs-I Rustam: Αρχαία νεκρόπολη που βρίσκεται περίπου 12 χλμ ΒΔ της Περσέπολης στο Ιράν.

114 Achaemenid Royal Inscriptions, XPh [Daiwa inscription www.livius.org (αγγλικά)].

115 Henry Sayce (1846-1933): Βρετανός Ασσυριολόγος και γλωσσολόγος.

116 Πελασγοί, Νικ. Ελευθεριάδης, Εκδ. Κάκτος, 1977, σ.329.

ΜΕΡΟΣ 7^ο

Από την περίοδο των μηδικών πολέμων, οι Έλληνες είχαν απολέσει τα άλλα «φυλετικά» ονόματα (Αχαιοί, Δωριείς, Αιολείς) τα οποία διεσώθησαν μέσα από τα πλαστογραφημένα ή κατά σοφιστική μέθοδο γραφέντα χειρόγραφα, με-

ταγενεστέρων συγγραφέων και μετεγράφησαν αργότερον στα παραμυθολογικά κείμενα των σχολικών και άλλων εγχειριδίων των ανθρώπων του Συστήματος.

Στις ημέρες μας παρουσιάζονται ως υπαρκτά προϊστορικά φύλα ενώ πρόκειται για διαφορετικές προϊστορικές ονομασίες των ιδίων συγγενών πελασγικών φύλων (με κύριο όγκο τους Ίωνες). Διαπράττουν εσκεμμένως ή από άγνοια το ίδιο εγκληματικό λάθος που διέπραξαν με την ετυμολογία της λέξεως άνθρωπος (έχει ήδη αναρτηθεί στο ιστολόγιό μας το σχετικό κείμενο) και για τους ίδιους ή συναφείς λόγους.

Οι Δωριείς, Αιολείς και Αχαιοί (3 από τις 4 λεγόμενες φυλές των Προελλήνων) **δεν υπήρξαν ποτέ ξεχωριστές φυλές του Ελληνικού έθνους** όπως ψευδώς και ανιστορήτως διδάσκεται σήμερα στους ελληνοπαιδες από την συμβατική, φραγκογραμμένη, χαλκευμένη ιστορία.

Η λ. **Αχαιοί**, που θεωρείται άγνωστης ετυμολογίας περιλαμβάνει την ρ. **Αχ-** που σημαίνει γενικά νερό (Στην σφηνοειδή γραφή). Παράγωγα με την ρ.-Αχ: **Αχελώος, Αχέρον, Αχρίς** λίμνη, **Αχινός, Αχερουσία** λίμνη, **αχιβάδα, αχάτης** (ποταμός της Σικελίας), **Αχιλλεύς** (βυθισθείς στα νερά της Στυγός).

Σύμφωνα με την Π.Δ. η ρίζα Akh ή Ach. σημαίνει αδελφός.

Achiy=Αδελφικός¹¹

Achi-yah=Ο αδελφός του Θεού¹²

Achio ή Ahio = Αδελφοί, αδέλφια¹³.

Δηλαδή **Αχαιοί** : Αδελφικά/ομογάστρια προελληνικά (πελασγικά) φύλα που μετεκινούνται δια θαλάσσης, κυρίως, ή ασχολήθηκαν με την θάλασσα και εξελίχθησαν σε ναυτικό λαό. Την περίοδο του Τρωϊκού πολέμου ήταν η πρώτη πολιτική ονομασία των ενοποιημένων προελλήνων, των προελληνικών ευσύνοπτων πόλεων που είχαν επίσημη πρωτεύουσα το Άργος εξ ου και το έτερον όνομα Αργείοι. Με την λήψη της καθολικής αποφάσεως για την εκστρατεία κατά της Τροίας, έχουμε για πρώτη φορά την εμφάνιση ενιαίας και ενεργού πολιτικής συνειδήσεως.

Η λ. **Αιολείς** συμβολίζει τα ποικίλα πελασγικά και Αχαιϊκά φύλα των οποίων το γνώρισμα ήταν η γλωσσολογική ενότητα των ομιλουμένων από αυτά ποικίλων διαλέκτων (από την λέξη **αιόλος**=εύστροφος, ποικίλος, ορμητικός). Το αρχαιότατο όνομα των Αιολέων ήταν Πελασγοί¹⁴. Το όνομα **Αιολείς** «εισήχθη στην ιστορία και σημαίνει μεγάλην τινά μοίρα του Ελληνικού ονόματος εν τε τη κυρίως Ελλάδι και εν τη Ασία »¹⁵.

«Αιολίς ήταν μάλλον **Εθνολογική και γλωσσολογική ενότης** παρά γεωγραφικός χώρος»¹⁶.

Η λέξη **Δωριείς** είναι μυθοπλασμένη μετονομασία των Αχαιϊκών φύλων εκ των λέξεων:

- Δόρυ (μεταφορικός μάχη, πόλεμος). Δηλαδή Δωριείς=οι μαχητές/πολεμιστές.
- Δούρος/Δώρος=Ο φέρων δόρυ, ο πολεμών διά δόρατος.

- Δ(ου)ρίς/Δ(ω)ρίς/δρύς=Ξύλο (Δούρειος Ίππος).
- Δωρίς-ίδος= Μάχαιρα (Δωριστές: πολεμιστές με σιδερένια όπλα).

Μετά την αποκρυπτογράφηση της γραμμικής γραφής «B» κατέρρευσε και ο μύθος περί καθόδου των Δωριέων.

Οι κάτοικοι του αρχαίου Ελλαδικού χώρου άρχισαν να ονομάζονται βαθμηδόν Έλληνες πολύ μετά τον Τρωϊκό Πόλεμο (12^{ος} αι π.Χ.). Η χώρα ονομάστηκε **Ελλάς** και οι κάτοικοί **Έλληνες** κατά την περίοδο μεταξύ του 10^{ου}- 8^{ου} π.Χ. αιώνα πάντως προ του 7^{ου} αιώνα δεδομένου ότι :

«Εις ηλιακήν επιγραφήν της εποχής ταύτης αναγινώσκομεν την λέξη Ελλανο-ζίκης ή Ελλανοδίκης, γενικώς δε συνετέλεσεν εις την παραδοχὴν και επικράτησιν του Ενιαίου Εθνικού ονόματος **η δια θρησκείας, του εν Δελφοίς ιερού μαντείου και της Δελφικής αμφικτυονίας ως και των εν Ολυμπία Πανελληνίων αγώνων καλλιεργηθείσα ανάγκη Εθνικής Ενότητος**¹⁷.

Όπως προελέχθη η πρώτη αναφορά του ονόματος Ελλάς στην αρχαία γραμματεία γίνεται από τον Όμηρον (8^{ος} αιώνας) ως δηλωτικόν ονόματος μιας μικρής πόλεως της Αχαΐας Φθιώτιδος στην νότιο Θεσσαλία.

Σ' αυτή την αναφορά του Ομήρου στηρίχθηκαν μεταγενέστεροι και σύγχρονοι παραμυθολόγοι και διεσκεύασαν τον γενεαλογικό μύθο των Ελλήνων με πρωταγωνιστή τον «εκλεκτό» του Δία, βασιλέα της Φθίας Δευκαλίωνα. Αγνόησαν μάλιστα το όνομα Δαναοί που επαναλαμβάνεται στον Όμηρο 148 φορές !!!

Κατά τους χρόνους του Τρωϊκού πολέμου Έλληνες ονομάζονταν τα μέλη μιάς από τις τρεις πατριές-φατρίες (Μυρμιδόνες-Έλληνες-Αχαιοί) του βασιλείου του Αχιλλέως¹⁸, την μετέπειτα ονομασθείσα τετραρχία Φθιώτιδος¹⁹, περί την πόλη Ελλάδα¹¹⁰ πιθανώς στα σημερινά Φάρσαλα.

Κατά την αρχή των Ολυμπιάδων το όνομα εξαπλούται και λαμβάνει καθολική σημασία κατά τους Μηδικούς πολέμους.

Για πρώτη φορά το όνομα Έλληνες εμφανίζεται γραμμένο στην γενική του σημασία από τον Αρκάδα αυλωδό Εχέμβροτο σε επίγραμμα της 48/3 Ολυμπιάδος (584 π.Χ.).

Το όνομα **Ελλην/Ελληνες**:

- Είναι πολύ μεταγενέστερο των ονομάτων Ίωνες-Αιολείς-Δωριείς-Αχαιοί-Δαναοί ασυγκρίτως δε μεταγενέστερο του ονόματος Πελασγοί.
- Δεν είναι όνομα με φυλετική αλλά με θρησκευτική και πνευματική σημασία, συμβολίζουν την Εθνική ενότητα όλων των Πελασγικών φύλων με βασικό πυρήνα τους Ίωνες.
- Χρονολογικώς εξεταζόμενο δεν προσδιορίζει την αρχική ταυτότητα κάποιας φυλής άσχετα με τα παραμύθια για αμαθείς-αφελείς-ακατήχητους μυθιστοριογράφους- θεατρικούς συγγραφείς-σεναριογράφους της τηλεοψίας για μικρά παιδιά, της Ελληνικής Μυθολογίας, περί του Έλληνας ως γενάρχου, δήθεν, των Ελλήνων.

– Είναι τίτλος μυστικής και δυσεξήγητης προελεύσεως ο οποίος έλαβε οικουμενικό χαρακτήρα.

– Καταδεικνύει τον διδάσκαλο της ανθρωπότητας του οποίου η καρδιά γεμίζει από θείον έρωτα προς το Υπέρτατον Όν. Μεταφυσικό/απρόσωπο (τότε), Υπερλογικό-Προσωπικό (σήμερα), τον Τριαδικό Θεό της Ορθοδόξου πίστεως ¹¹¹.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

—> Ο **Ιωΰαν/Ιων/Ιαβάν** ένας από τους υιούς του Ιάφεθ είναι ο προϊστορικός γενάρχης των Προελλήνων.

—> Οι Ίωνες (Ιάονες στην Ομηρική γλώσσα Ia Fones ¹¹², Ιαβάνα στα σανσκριτικά) είναι :

• Ιαφεθικά φύλα, ο κύριος αν όχι ο αποκλειστικός πυρήνας των Προελλήνων, με γενάρχη τον Ιωΰαν/Ιωνα υιό του **Ιάφεθ ή Ιαπετού** όπως διεσώθη το όνομά του στους ιστορικούς απογόνους του Έλληνες.

«Ο Ιαπετός ως σύζυγος της Ασίας ήτο ιδίως ο πρόγονος τών λαών της ΒΔ Ασίας και Ευρώπης εκ των οποίων κατά την Παλαιά Διαθήκη πρόγονος ήταν ο Ιάφεθ. Κατά την παράδοση ταύτη ωνομάσθη Ιαπετική φυλή η περιλαμβάνουσα τους λαούς τους εν Ευρώπη και εν Β.Δ. Ασία κατοικούντας λαούς...» ¹¹³.

• **Το πανάρχαιο φυλετικό όνομα των Πρωτοελλήνων.** Αυτό επιβεβαιώνεται από την Βίβλο γιατί επί Φαλέγ και Ιωΰαν διεσπάρησαν οι κάτοικοι της γης, για πρώτη φορά, κατά τις διάφορες φυλές μεταξύ των οποίων και των Ιώνων ¹¹⁴.

«...Άρα και η αρχή της Ελληνικής ποιήσεως ανάγεται εις την **αρχαίαν ιαπετικήν φυλήν** εις την οποίαν ανήκουν και οι Έλληνες» ¹¹⁵.

—> Η λέξη Ιων/Ιαβαν/Ιωΰαν:

• Προέρχεται από την ασυνήθη ρίζα Yayin (effervesce) που σημαίνει **ζυμώνομαι, αναβράζω, οίνος** που έχει υποστεί ζύμωση ¹¹⁶.

• Είναι ταυτόσημη της λέξεως Javan που έχει την ίδια προέλευση με την λέξη Yayin. Συναφής είναι η λέξη Johanan (Α΄ ΠΑΡΑΛΕΙΠ.: 3/15) που σημαίνει Jehovah has favored (Ο Θεός έχει ευνοήσει). Ο οίνος συμβολίζει το αίμα (ΛΟΥΚ: 22/18). Κατά συνέπεια, οι αρχαίοι Ίωνες/Προέλληνες/Έλληνες, κατά ανεξήγητη θεϊκή εύνοια υφίσταντο μυστηριακή ζύμωση/προπαιδεία ώστε στον κατάλληλο χρόνο, να καταστούν ικανοί να κοινωνήσουν με τον αποκαλυφθέντα Ιαχβέ/Ιησού Χριστό.

—> Η λέξη Ίωνες σημαίνει:

• Οι προετοιμαζόμενοι υπό του Θεού (**ζυμούμενοι** δια του σπερματικού λόγου, της Ελληνικής φιλοσοφίας) προς διάδοση του Θείου λόγου, της Ορθοδόξου Χριστιανικής Πίστεως.

• Οι προετοιμάσαντες την οδό του Χριστιανισμού (Ορθοδοξία) όπως ο **Ιω(α)ννης** ο Πρόδρομος προετοίμασε την οδό του Κυρίου.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

-
- 11** Α΄ ΠΑΡΑΛ: 5/15
12 Α΄ ΒΑΣΙΛ.:14/13
13 Β΄ ΒΑΣΙΛ: 6/3, Α΄ ΠΑΡΑΛ : 8/14
14 Ηρόδοτος, 2/95
15 Γκρότε Γεώργιος, Άγγλος ιστορικός και πολιτικός, Ιστορία της Ελλάδος, τ. 1^{ος}, σ.397
16 Μεγ. Αμερ. Εγκ. τ. 1^{ος}, σ.176
17 Ελλάς και Έλληνες, Ημερολόγιον της Μεγάλης Ελλάδος, Γ Χατζιδάκις, 1925, σ. 97-110
18 ΙΛΙΑΔΑ, ραψ. Β΄ 681-685
19 Τετραρχία: Διοίκηση 4 επαρχιών. Το σύστημα επικρατούσε στην Θεσσαλία (Θεσσαλιώτιδα, Φθιώτιδα, Πελασγιώτιδα, Εσταιώτιδα)..
110 Κοντά στο Σπερχειό. Ήταν κτισμένη στη σημερινή θέση της Λαμίας, στην αμφιθεατρική μικρή κοιλάδα, με την οχυρή ακρόπολή της πάνω στον μοναδικό βράχο.
111 Αναζητώντας την Αλήθεια, Η ταυτότητα των Ελλήνων, Θεσσαλονίκη 2007, Σπυρίδων Αρώνης, σ. 205-207.
112 Επιθεώρηση Εβραϊκής γλώσσας (Jewish Language Review),τ.3^{ος}, Ένωση για την μελέτη των Εβραϊκών γλωσσών, 1983, σ.89.
113 Μεγ. Ελλ. Εγκ, τ.12ος, σ.787
114 ΓΕΝ:10/25-32
115 Γουλιέλμος Κρίστ, Γερμανός Ελληνιστής του 19^{ου} αι., Ιστορία Ελλην. Λογοτεχνίας, κ.9.
116 Strong Exhaustive Concordance of the Bible, 1978, Dictionary, σ.49.

ΠΗΓΗ : ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

<http://yperpisteoskaipatridos.blogspot.gr/>